

أَنْتَ أَدْرِي مِتْنَا وَأَوْسَعُ عِلْمًا فِي حَيَوِيٍّ مَهَيَّبٍ هَا لِيْلَفَنَاءِ
 مَا سُئِلَ أَمَامَ عَرْشِكَ إِلَّا لِأَدَاءِ الْفُرُوضِ بَعْضَ الْأَدَاءِ
 فَإِذَا مَا لَيْتَ لِلدَّهْرِ ذُخْرًا سَلِمَ الدَّهْرُ مِنْ خُطُوبِ اللَّيْلِ

وحکم در ایام افول شمس جدی و سکون حقیق سدره منقی ابن دُردنه مشهوره را ادیب مجید (جواد عید) که از نخبه مشایخ ملت فخر مسیح است پس از آنکه در محضر مبارک در جنبی که قاضی عسکری و مرحوم علی افندی منقح از هری و جمعی از اعیان بلد حاضر و مشرف بودند در مجلس قرائت کرد و نسخه آنرا تقدیم حضور اقدس اعلی نمود

« مِنْ النَّثْرِ الْفَائِخِرِ »

تَنَازَلْ يَا مَوْلَايَ يَا فَخْرَ النَّدَى وَآمِيرَ الْكُرْمَاتِ وَتَقَبَّلْ مِنْ مَفْتُونٍ إِذَا بَلَغْتُ
 عِبَارَاتٍ بَعْدَ نَطْقِهَا عَنْ رَفِيقٍ مَعَانِيكَ كَبَعْدِ الْأَرْضِ عَنْ ذُرِّ السَّمَاءِ
 حَاوِلْ أَنْ بَأْتِيَ عَلَى ذِكْرِ صِفَةٍ مِنْ صِفَاتِ مَوْلَاكَ الْجَلِيلِ وَسَيِّدِ كُرِّ النَّيْلِ
 وَبَدْرِكَ الشَّالِجِ وَكَوْكِبِكَ اللَّامِيعِ حَاوِلْ أَنْ يَصِفَ خُطْبَا ذَهَبِكَ لَدَيْهِ

بصائر أولي الحكمة وحارت عقول أصحاب العلم والفهم

رخطب ألم بكل قطر نعبه كادت له شتم الجبال تزول

حاول ان يصف مصيبة كيفت لها تمس الضحى وافل بدر الكرمات

وكبار ناد المجد وانصت عرى العلياء وشوه وجه الحرم والعزم و

غاضت ينابيع المعارف وتكرت سبلها واقفرت ربوع المسرة و

درست معايدها حاول ان يصف خطب فقيدي تقوضت بلغاء

الأضالع وارجت لوقية القلوب واستكت السامع شاهدنا

الكرامة تندب حظها والسيادة تبكي حاجي زمارها والعلی یوتین

ابن بجدته والجود يربى راعي حرمة

حتى خلنا من الآسى كل طفل نأثما قبل ان يتم الرضاغا

وقام مفتونوا بهايه بكونه عدد انعامه وعدله وهبت قلوب ابناءهم

تنحيب عليه بمقدار ما زرع فيها من حبه وفضله كيف لا وهو

الرَّاحِلُ الَّذِي تَوَلَّى الْمَكْرُمَاتِ بِرَحِيلِهِ وَالْوَاعِظُ الْمُرْشِدُ الَّذِي هَدَانَا
 بِوَايِعِ عَلَيْهِ وَجَزِيلِ فَضْلِهِ فَأَيُّ أَثَارِهِ لَا يَسْتَدْبُرُونَ بَعْدَهُ وَهُمْ لَا يَطْلُبُونَ
 تَعْمِيدَهُ وَعَدْلًا إِلَّا أَوْجَدُوا هُمَا عِنْدَهُ أَثَارَ عَلَيْهِ الَّتِي خَرَفْنَا فِي صُدُورِ
 أُمَّ وَايِعَ فَضْلِهِ الَّذِي شَمِلَ بِهِ كَبِيرَهُمْ وَصَغِيرَهُمْ أُمَّ أَثِيلَ مَجْدِهِ وَجَزِيلَ
 حِكْمَتِهِ أُمَّ عَظِيمِ نُبُوذِهِ وَشَرِيفِ كِرَامَتِهِ وَلَسْنَا بَعْدَ رِيَاسَتِهِ عَنَا وَعَلَوْ
 مَقَامِهِ وَرَفَعَهُ شَأْنِهِ لِنَسْطِيعِ الْأَثْبَانِ بِحُجْرَةٍ مِنَ الْوَاجِبِ فِي تَعْدَا وَصِفَانِهِ
 وَحَسَنَاتِهِ وَلَوْ جَعَلْنَا فِي رِثَائِهِ جَمِيعَ مَا قِيلَ فِي الدُّنْيَا مِنْ رِثَاءِ الْمُلُوكِ وَ
 الْأُمَرَاءِ وَأَفَاضِلِ الثَّائِسِ فَلَا عَمَّاسِينَ فَضْلِهِ تَدْرِكُ وَلَا مَا يَثْرَعْدَلِيهِ تَعْدُ
 وَلَا فَيُؤُوسُ مَرَاجِمِهِ تَوْصِفُ وَلَا غَزَارَةَ مَكَارِمِهِ تَحْصُرُ وَلَا كَرَمَ أَعْرَاقِهِ لَكْرَمِ
 أَعْرَاقِ الثَّائِسِ فَإِنَّ كُلَّ هَذِهِ الصِّفَاتِ الَّتِي كَانَ فِيهَا آيَةٌ اللَّهِ فِي خَلْقِهِ
 لَمْ تَكْفِ يَوْصِفُ بِعَشِيهِ الشَّرِيفَةِ فَهُوَ الْإِمَامُ الْمُنْفَرِدُ بِصِفَائِهِ وَالْجَبْرُ الْمُنْتَهَى
 بِحَسَنَاتِهِ وَمَبْرَأَتِهِ بَلْ هُوَ فَوْقَ مَا يَصِفُ الْوَاصِفُونَ وَسِعَتْ الثَّائِسُونَ

الزَّاحِلُ الَّذِي لَمْ يَتْرِكْ لِلنَّاسِ زَادًا غَيْرَ الْكِبَارِ مُلْتَهَبَةً وَدَمْعٌ مَصْبُوبٌ
 فَكَيْفَ يَسُوعُ وَصَفُ مَنْ جَلَّتْ صِفَاتُهُ عَنِ التَّغْيِيرِ بَلْ كَيْفَ يَلِيقُ أَنْ يُخَزَّنَ
 الذَّمُّ بَعْدَ فَقْدِ هَذَا السَّيِّدِ الْخَطِيرِ وَلَقَدْ:

حَمْدُ الْمَاءِ رُغْبَةً وَارْتِيَاءًا وَجَرَى الصَّخْرَةَ وَالسِّيَاءَا

وَضِيَاءُ الْهِنَاءِ اسْتِحَالَ ظَلَامًا وَإِلَى الْمَحْمُودِ مَطْلَقًا قَدِيدًا عَا

مُذْهَوًى مِنْ أَعَالِي الْفَضْلِ طَرْدُ رَايْحُ جَاوِزِ الْيَمَاكِ ارْتِفَاعًا

وَإِنَّا لَفِضْلُ هَذَا الْبَدْرِ عَنِ أَنْ يَغُورَ فِي الْقُبُورِ وَهَذَا النُّجْمِ أَنْ يَبِيَّتْ فَتَتْ

الْثَرَى إِنَّمَا هُوَ نُجْمٌ بِهَا لَمْ يَكُنْ لِيَبْتَقِلَ إِلَّا فِي بَرْوَجِ سَعْدِهِ وَيَقْتَرِنُ بِمَنَازِلِ

عِزِّهِ وَمَجْدِهِ

حَاشَا عَلَاءَهُ مِنَ الْمَانِ وَأِنَّمَا هِيَ تَقْلَةٌ فِيهَا الْمُنَى وَالسُّؤُلُ

وَلَقَدْ نَادَاهُ مَنْ أَحَبَّهُ فَأَجَابَ بَعْدَ أَنْ تَرَكَ أَثَارًا نَذَرَ مَتِّمًا بِعِثَّةِ الثَّرِيَّةِ

رَبِّدَانٍ أَوْجَدَ فِيهِ هَذَا الْوُجُودِ مَعَايِدِنَ لُطْفٍ وَجُودٍ كَفَى بِوُجُودِهِمْ

عِزًّا وَشَرَفًا نَسِيَدًا نَكْرًا مَوْلَايَ وَاشْبَاهَهُ الْكِرَامِ أَصْحَابِ الْمَأْتَرِ الْحَمِيدَةِ وَتَعْبُدُونَ
 بِبُورِحِكُنَاكُمْ وَعَلَيْكُمْ مَا سَنَهُ بَعَثَ بِهَا إِلَيْكُمْ الْمُنْتَقِلُ فِي بُرُوجِ مَجْدِهِ وَإِنْ
 أَحْزَنَكُمْ وَأَحْزَنَ الْجَمِيعَ بِنَقْلِهِ فَقَدْ سَرَمَلَانِكَ دَارِ النَّعِيمِ حَيْثُ مَقَرَهُ
 التَّعْبِيدِ فَتَقَبَّلْ أَيُّهَا السَّيِّدُ السَّنْدُ مِنْ عَاجِزٍ عَنِ إِدْرَاكِ سِرِّ مُعْجَزَاتِكَ
 وَمُقْصِرٍ عَنِ آدَاءِ حَقِّ الْوَاجِبِ فَمَوْكِرًا مَعَهُ عُنُصْرِكَ أَنْتَ يَا مَنْ زَرَعْتَ فِي
 قُلُوبِنَا بُرُورَ الْمَحَبَّةِ وَأَسْمَلْنَا بِكُلِّيَّتِنَا إِلَى عِشْقِ صِفَائِكَ مَرَامِيمَ التَّعْزِيَةِ
 الَّتِي فَجَّهَلُ وَاللَّهِ كَيْفَ يَلِيقُ الْإِتْيَانُ بِهَا فَبَاهِرٌ عَلَيْكَ وَوَأَسِعَ حَيْلِكَ يَدِي
 سِرْفُصُورِنَا وَتَقْصِيرِنَا أَدَامَ اللَّهُ بِقَائِلِكُمْ وَحَضْرَاتِ إِخْوَانِكُمْ الْكِرَامِ بِالْعَزْرِ
 وَالْإِسْعَادِ ((الفقيه جاد عید سنه ۱۸۹۲))

در سنه ۱۲۱۳ هجریه که نگارنده مقیم بلاد سوریه بود یعقوب بن بطرس اللبانی من بنی غانم که
 قبس فاضل لغوی است نصاری است و مقیم مدینه منوره عکایین ابیات را در وصف روضه

مقدسه تنظیم و بحضور مبارک تقدیم نمود و نسخه از آن بخط خود باین عهده تذکره عطا فرمود

مَائِينَ لَبَانٍ وَكَوْمَلٍ لِّجَهَّةٍ فِيهَا مَقَامُ بَهَاءِ ذِي الْأَلَاءِ
 السَّيِّدِ الْمُخْتَارِ مُصْبِحِ الْهُدَى وَبِهَاءِ شَمْسِ حَقِيقَةِ الْأَسْمَاءِ
 فِيهَا ابْتِهَاجُ قُلُوبِ اتِّبَاعٍ لَهُ وَجَلَاءُ أَبْصَارِ وَنَيْلُ رَجَاءِ
 بِوَجُودِهِ طَابَتْ مِيَاهُ وَرُودِهَا وَرَكَاهُ وَعَاكَاءُ وَالْأَرْجَاءِ

و در این اشعار اشارت باثر بابری از آثار وجود اقدس ای که در دینه عکاشه دریافت
 زیرا که این بله برداشت آب و هوا موصوف بود و مرارت و طوحت میاه آبار و نبات
 و انبوهیت هوای آن دیار نزد عموم معروف چندانکه محبس عاصبان دولت عذگشت و نفا
 تکبیرین نبوت در حکومت سنیه و احالی غالباً گرفتار امراض مزمنه بودند و زرد روی و
 نیش البدن از احویه فاسده و چون آن بله مقدس محل اقامت وجود اقدس گشت
 آبهای شور شیرین شد و هوای مکر طراوت و صفا یافت . انتهى

خانمه

صعود حضرت عبدالبها جل شانه

شرح و بسط ایام تبعه بیابان رسید در خانمه شرح صعود مرکز یشاق الهی جل سلطانه را ضمیرم نماید
 هر چند یوم صعود مبارک حضرت عبدالبها جل سلطانه از ایام محرره نیست ولی بنص مبارک حضرت
 ولی امر الله اروا خافذاه یوم مزبور از ایام مخصوصه و مقدسه محسوبست

خانمه ششگل بر هفت مطلب است

مطلب اول

قسمتی از مساجد آنها و الواح مبارک حضرت عبدالبها جل شانه در باره عظمت عهد و یشاق الهی
 و بلا یابی وارده و سند ولایت حضرت ولی امر الله جل سلطانه

هو الالبی

ای رب کریم تو شاحدی و آگاهی که در این شدر فراق چنان مجورم و محصور و منهوم و مهو
 که نفس منقطع و دمی آسایش منسلب است چشم گریانست و دل بریان و جگر سوزان

و شعله داغ اشتیاق نمایان هر بان بزدان امر حقی فرما دآیت رحمتی بنا این فرقت پر حرقه
 پایانی بخش و این درو بیدرمان مهران را نهایتی ده این ذره نابود را چه اثری و این هستی
 مفقود را چه اثری در ایام ظهور که موسم سرور بودی یا سودم حال که شام هجر است و زمان
 مهران چگونه صبر و شکیب آرم و از آسایش نصیب برم تو مقتدری و توانائی این ستم فراق با
 بزیاق وصال زایل کن و این درو بیدرمان مهران را بداروی وصول با یوان علاج نافع ع

و نیز در لوجی میسر ایند قوله العزیز

هُوَ اللَّهُ

أَيُّ رَبِّ تَرَى هُجُومَ الْأُمَمِ وَجَوْلَهَا وَغُرُورَ اللَّيْلِ وَصَوْلَهَا عَلَى عَبْدِكَ الْفَرِيدِ
 الْوَجِيدِ الْقَرِيبِ فِي سَجْنِكَ الْأَعْظَمِ وَتَنْظَرُ قَوَارِدَ السِّهَامِ وَتَتَابِعُ الرِّمَاحَ
 وَتَكَائُرُ السُّيُوفِ وَتَكَائِفُ الصَّفُوفِ مِنْ كُلِّ الْأَرْجَاءِ وَالْأَغْصَاءِ فَأَصْبَحَتْ
 الْيَصَالُ مَا لَهْ حَوْلَ الْجِيمِ النَّجِيلِ كَالْهَلَالِ وَغَدَتْ تَكَائُرُ قَوَارِدِ السُّيُوفِ
 الْجِدَارِ تَجَعَلُهُ نَحْتِ الظَّلَالِ وَمَعَ هَذِهِ الْبَلِيَّةِ الدَّهْمَاءِ وَاللُّصِيَّةِ الْعَمِيَاءِ

فَاَمَّا الْاَجْبَاءُ عَلٰى اَسَدِ الْجَفَاءِ وَدَخَلُوا بِالْحَبِي فِي سِدَانِ الْكِفْلِاجِ بِهَامِ وَسِيَانِ
 وَسُوفِ وَرِمَاجِ وَصَوَّبُوا النِّبَالَ اِلَى عَبْدِكَ الْاَعَزَّلِ مِنْ السِّلَاحِ وَظَنُّوْا بِالْحَبِي
 بِانَ هَذَا هُوَ الْفَلَاحُ وَالنَّجَاحُ هَيْهَاتَ هَيْهَاتَ فَسُوفَ يَرَوْنَ اَنْفُسَهُمْ فِي مَهَاوِ
 الرَّدٰى وَحُفْرَاتِ الشَّقٰى وَغَمْرَاتِ الْعِي وَبَنُوْحُوْنَ وَيَبْكُوْنَ عَلٰى مَا فَرَطُوْا
 فِي جَنْبِ اللّٰهِ وَهَتَكُوْا لِحَرَمَةِ اللّٰهِ وَنَقَضُوْا مِيثَاقَ اللّٰهِ وَنَكَسُوْا رَايَةَ اللّٰهِ وَفَرَقُوْا
 كَلِمَةَ اللّٰهِ وَشَتَّوْا شَمْلَ مَرْكَزِ الْعَهْدِ وَنَزَّوْا مَا نَظَّمَهُ يَدُ الْفَضْلِ اِي رَبِّ تَتَّخَذُوا
 مِيثَاقَكَ هَزُوًّا وَعَهْدَكَ مَلْعَبًا وَصُعُوْدَكَ مَغْنَمًا وَمَرْكَزَ مِيثَاقِكَ سَخِرْنَا
 اِي رَبِّ اَغْفِرْ ذُنُوْبَهُمْ وَاَسْتُرْ عِيُوْبَهُمْ وَكْفِرْ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَاَرْجِعْهُمْ اِلَيْكَ
 وَاَجْمَعْهُمْ تَحْتِ لِيُوْاءِ مِيثَاقِكَ وَاخْلَعْ عَنْهُمْ الْقَمِيصَ الرَّثِيثَ وَاَلْبِسْهُمْ رِدَاءَ
 التَّقْدِيْسِ اِنَّكَ اَنْتَ الْكَرِيْمُ الرَّحِيْمُ ع ع

... جمال قدم و اسم اعظم روحی لترتبه الفداء ابن عبدرازكودکی رضع ثدی عبودیت فرمود

و در آغوش خضوع و خشوع و رقیبت پرورش داد و بخلعت بندگی در گاه احدیت الهیه ابن

میکل بحویت را زینست بخشید تا در قطب امکان علم یثاق نسیم عبودیت کبری مواج گردد و سراج
 عمد در جاج رقیبت بحویت عظمی و حاج شود عبودیتی در ابداع ظاهر گردد که در جمیع عوالم تحقق یابد و شبه
 و مثل و نظیری در این عمد نداشته باشد لهذا این عبد سلطنت عزت ابدیه را باین عبودیت صمیمیه تبدیل
 نمایم و سر بر اثر را باین حصیر حقیر مبارک نمایم و این حسیض ادنی را با وج اعلی تجویل نجوم راه بندگی
 بوم و اسرار عبودیت گویم در را من کبریا در آویزم و اشک حسرت بر زم و عجز و نیاز آرم که ای طبر
 یکتایم و خداوند میستایم فوت و قدرتی بخش و تاب و توانی عطا فرما قوی را بنودی علام اعلی بخش
 و اعضا را تا بید ملکوت اسی جوارح را سوا بخ غیبی ده و ارکان را الواع ملکوتی فراتر عبودیت جمال
 احدیت چنانکه لائق و سزاوار است مؤید گروم و بر بندگی آسان مقدست چنانکه باید و شاید موفق
 شوم ای محیط و بسبب فقر و فاقاره ده ای مبین در خلوت که محو و جاسکن بخش خاک ره دروستان
 کن و غبار آستان فراتر عبودیت ملکوتی بخش که فوق توانایی بشریت در رقیبت ناسوتی ده که آتزل
 مراتب بندگیست تویی قوی و قدیر تویی مقدر و مینظر شمس بر افروز که پر توش روشنی آفاق شود
 و ناری ایقادی که حرارتش شعده بر سبع طباق زند دلهار و بسبب الهام کن و جاننا را مشرق انوار

ای پروردگار دردمند ازادران کن و بهوشمندانرا محرم ابوان افق علیین را به نور مبین روشن بنا
 وساحت دلمارادشک گلزار و گلشن کن هر یک از اجزای انجم حدی بنا و هر یک از اهل وفار کوی کعبی
 ساطع در افق اعلی ناله های حدیقه رحمانیت را طراوت و لطافت بخش و نور سیدگان بارگاه
 احدیت را صباحت و طراحت ده بندگان در برت را انوار علیین فرما و آزادگان قدیم را شهربان
 اقلیم نعیم کن رویشان بر افروز و خوشبازار شک جان فرما و آفاق را معطر و معنیر بنا
 دستان پد بیضه بنا و لفظشان لؤلؤ لالا بر ایشان شعبان مبین کن و دلیشان سونجا
 علیین ظمیرشان شدید القوی کن و نصیرشان جنود ملکوت ابی (.....)
 جهان قدم و اسم اعظم روحی و ذاتی و کینوتی لعنۃ المقدسه الغدا در ایام اخیره و قتیکه
 در فرانس شریف داشتند این بعد بقصر رفت و شب در روز در ساحت اقدس بودم و لها پر خون و
 اشک اندیخون و با این حالت با کثر خدات مبارک مشغول بودم روزی فرمودند اوراق من را
 جمع کن از این فرمایش چنان پیش واضطراری در قلب حاصل گشت که شرح نتوانم مگر در قطعی فرمود
 محض اطاعت با کمال ارتعاش دل و دست مباشرت بجمع اوراق نمودم و دو جلد بسیار بزرگ

که در وقت تشریف بردن بقصر و مراجعت بعکاجمیع اوراق و مایععلق محبوب آفاق درآند و جان

گذاشته میشد باری اینعبه مشغول جمع کردن بود که میرزا محمدالدین واروشد اینعبه چنان متاثر و مضطرب

نمود که خواست بزودی از تاثرات جمع اوراق خلاص شود بی اختیار با و گفتم تو نیز معاونت نما

بازی جمیع اوراق و امانات و خوانم و بجهمای سرهای مقدس را درآند و جانفکده گذاشته بستیم فرمودند

خلق بودارد بعد در زیر کبری رخ نمود و ارکان عرش متزلزل و ظلمت فواق آفاق را احاطه نمود

بسی نورانی بشام ظلمانی تبدیل گشت شمس حقیقت بظاهر از ابصار افاول نمود و بر آفاق بصائر

سلطوع فرمود سراج حدی از طلا، ادنی صعود نمود و در زجا جده طلا اعلی برافروخت و لها غرق خون

شد و بگرها پر سوز و گداز گشت ناله و جنبین بلند شد و گریه دزاری باوج اشیر رسید جمیع علی

اروضع و شریف در قصر جمع شدند و کافه متاثر و تحیر مصیبت کبری و لا تقممع لکم همتا فضلا

و علماء و ادبای عالی شتی از سنیه و شیعه و نصاری قضا و غیره در ماتم در زیر کبری انشا نموده و در کمال

تاثر و تأسف و تحیر علی املاک الاشهاد قرائت و تلاوت می نمودند و جمیع در ستایش و نیایش

و بزرگواری نیز آفاق بود و اعتراف بر عظمت و جلال و جمال و کمال حضرت کبریا و الفضل ما

شَهَدَتْ بِهٖ كُلُّ الْبَرِّ اِیَّا بَارِی اِسْعَدَ دَر اِیْن فَرَجٍ عَظِیْمٍ وَاضْطَرَّ اَبْ شَدِیْدٍ بِاِحْسَاسِ کِرْبَانِ قَلْبِی
 سُوْزَانِ وَکِبَدِی بَرِیَانِ وَاوْ غَرَفَ مَبَارَکَ بَا اِعْصَانَ شَد چُوْنِ خَوَاسْتِمْ جِدَّ مَطَرًا غَسَلَ وَاَبْ پَا
 وَاَمَّا قُوْرَرِ اِسْتِحْمَاتِ اَنْ تَنْ چُوْنِ بَلُوْرٍ مَعْطَرٍ نَمَائِمْ یَکِی اَز اَسْلِ فُتُوْر اِیْن عِبْدٍ گُفْتُ اِیْنْدَ وَا جَانِطَهٗ بَدْهَیْدِمْ
 مِیْرَ اَبْدِیْعِ اِنَّهٗ بَغْرَفَ خُوْشِیْ بَرَدٍ وَا مَحَاطَهٗ نَمَیْدَ زِیْرَ اَدْر اِیْنْجَا اَبْ مَوْجِ خَوَاطِرِ دَر اِیْنِ عِبْدٍ اَز شَدَتْ صَدْرَهٗ
 کَبْرِی وَا فُوْتِ رِزِیْهِ عَظِیْمِ بَدْهَوشِ وَا مَحُوْ وَا فَا نِی گُشْتَهٗ وِی سَچُوْرَهٗ گَا نِ چَیْنِ نَظْمِ نَمِیْرَقْتِ لَهْذَا اِیْنْدَ وَا جَانِطَهٗ
 رَا تَمَازِ شَدِیْمِ نَمُوْدَمْ بَارِی دِیْگَرِ صِیْرَسِ کِهٗ دَر اَنْزِوْرِ چِهٗ حَسْرَتِ وَا مَافِی بُوْدِ وَا اَنْ بَا اَدَا چِکُوْرَ شَامِ گُشْتِ
 گَرِ کَبُوْمِ قَلْبِیَا پَر خُوْنِ شُوْرٍ وَا نُوْسِیْمِ اَشْکَمَا چِیُوْنِ شُوْرٍ قِسْمِ بِمَا لِقَدَمِ اَز حَوَاسِ وَا اِحْسَاسِ بِزَارِ وِیْگَا
 گُشْتِ وَا نَالِی صَبَاحِ گَرِ سِیْمِ وَا یُوْمِ ثَانِیِ وَا ثَالِثِ نِیْزِ بَرِ اِیْنِ اِیْوَالِ گُذِشْتِ لَیْدَر اَبْعِ نِصْفِ شَبِّ اَز بَسْتَرِ
 بَا خُوْنِ جِگَرِ بَر خَا سَمِ کِهٗ قَدْرِی مَشِی نَمَائِمْ بَلْکَ فُتُوْرِی دَر حَرَقْتِ وَا سُوْزِشِ جِگَرِ مَاصِلِ شُوْدِ لَاحِظَ کَرْدَمْ کِهٗ اَدْرَا
 بَا ز نَمُوْدَهٗ اَنْدَ وَا حَسْبُوْ مِیَا یَنْدَ چَیْنِ حَالِثِی دَسْتِ دَا دَکَ وَا صَفِ تُوَانَمْ دُو بَارَهٗ رَجُوْعِ بَغْرَاشِ نَمُوْدَمْ کِهٗ
 مَبَادِ اَمَلْفَتِ شُوْنْدَ کِهٗ اِسْعَدَ اِیْنِ قَضِیْهِ رَا مَشَاهِدَهٗ نَمُوْدِ پَرِشِ خُوْدِ گُفْتَمْ کِهٗ چُوْنِ حَضْرَاتِ کِتَابِ عَمَدِ
 جَمَالِ قَدَمِ رَا نَدِیْدَهٗ اَنْدَ گَا نِ مِیْکُنْدَ کِهٗ بُو اَسْطَهٗ اَوْرَاقِ مَبَارَکِ مِیْوَانَدَ دَر اَمْرِ اِنَّهٗ اَخْلَاقِی مِیْکُنْدَ لَهْذَا

بهترین است که اینجند سکوت نماید و یوم ناسع کتاب عهد تلاوت شود آنوقت اهل فویشیان خواهند
 گشت و این اوراق را اعاده خواهند نمود چون یوم ناسع تلاوت کتاب عهد گشت و معانی پشاق
 در مذاق اهل وفاق تلاوت شهید بشید عربی سر در و سنبر گشتند و بعضی مفهوم و مختصر آثار بشارت کبری
 در وجوه اجبا ظاهر گشت و غبار کدورت عظمی در بشیره اهل هوی نمودار گردید بقسمیکه جمیع حاضرین مفت
 شدند و از همان یوم اساس نقض گذاشته شد و دریای وهم موج آمد آتش فساد برافروخت و قلوب
 مخلصین بسوخت روز بروز این آتش شعله در گشت و این غبار بجهت ترشد تا یکی از حضرات افغان
 توفیقی جدید داشت و استدعا نمود که فوق توقیعش بخاتم مبارک زمین گردد و ذکر شد که بیک خاتم از خانمهای
 مبارک به عید تا این توقیع را مزین غایم در جواب گفتند خبری از خانمهای مبارک ندارم گفته شد که جمیع
 خانمهای مقدس در جانله و در گنج مبارک بود و جانله را من تسلیم شما نمودم گفت من ندیدم و نمیدانم
 از این جواب قسم بروح صواب چنان ارتعاشی در بدن حاصل شد که وصف نتوانم حیران و سرگردان
 ماندم و گریان و نالان شدم که این چه فتنه عظمی بود و چه غفلت و حما که ظاهر گشت باری جمیع آثار منقض
 و الواح متعلقه باین عهد و سائر دوستان جمیع را از میان بردند حتی احکامی که تقدیش در نزد اینجند موجود

لاحظه فرمائید که تعدی چه درجه رسیده و این عبادت و عبادت بود که مباد این را نکرده بختی

نشر آفاق گردد و این حوادث مخفیانه تمام معروف در نزد اهل شقاق شود در آتش میسوختم و میسوختم

و میگزینیم و میگزینیم بعد از آنکه بدو که بر جلال قدم دارد بکت بکت پی در پی مستولی بر این عبد میگردد

تا آنچه در علو ربوبیت ظاهر گشته انعکاساتش در ذنوب عبودیت نمایان و عیان شود صورتی در زیر

دارد آنچه در بالاسنی چون این مصیبت بعینها بر جمال قدم دارد پس باید صدره از آن نصیب این

عبد گردد تا عبدهی اطمینانی حتی اجعلک مثلی تحقق یابد چنانچه در مناجات بیان میفرماید

و فی الحقیقه این فقره مناجات از زبان این عبد است قال و قوله الحق قَدْ اخَذْتَنِي الْاَخْرَافَ

عَلَى شَانٍ مُنِيعَ الْقَلَمِ الْاَعْلَى عَنِ الْجَرَيَانِ وَ لِسَانِي الْاَلْفِي عَنِ الذِّكْرِ وَالْبَيَانِ

وَقَدْ رَأَيْتُ بِالْاِلْهِ فِي حُتَيْكَ مَا لَارَاتُ عِيُونَ الْاَوَّلِينَ وَ سَمِعْتُ مَا لَامِعَتْ

اُذُنُ الْعَالَمِينَ وَ قَدْ ارَى بِالْاِلْهِ عِبَادَكَ الَّذِي تَرَكْتُ عَلَيْهِمُ الْبَيَانَ وَ خَلَقْتَهُمْ

لِنَفْسِي اَجَبٌ مِنْ الْمَلَلِ الْقَبْلِ كُلِّهَا حَيْثُ يَفْتَحِرُونَ بِخَاتَمِكَ وَ يَضْرِبُونَهُ

عَلَى الْاَلْوَجِ لِاِثْبَاتِ رِيَاثَتِنَا بَعْدَ الَّذِي اِنِّي ارْسَلْتُهُ اِلَيْهِمْ لَعَلَّ يَسْتَشِيرُونَ

لَا تُوعِزُنِيكَ لَمْ يَكُنْ خَاتَمَكَ إِلَّا بِي إِصْبَعِي وَلَا يُفَارِقُ مِنِّي أَبَدًا وَلَنْ يَقْدِرَ
 أَحَدٌ أَنْ يَأْخُذَهُ مِنِّي طَوْبِي لِمَنْ يَقْرَأُ مَا نَقِشَ فِيهِ مِنْ أَسْرَارِكَ الْمَسْتُورَةِ
 وَأَبَاتِكَ الْأَحَدِيَّةِ وَثَنَائِكَ الْمَسْتُودَعَةِ أَنْتَهَى بَيَانُهُ الْبَدِيعِ

ملاحظه بفرمائید که چگونه این عباد را از بلاهای وارده بر جا القدم نصیب عظیم است آنچه بر آن مطلع
 انوار وارد بعینه بر این خاکسار وارد قد تحلبت دموع الملاء الأعلى لبلائی و
 تلهبت زفوات اهل الملکوت الالهی لکربی و ابیلای و اعین اهل سوادق
 القدس تذرف بالعبرات من حسراتی و اکباد الملاء العالین تفتت
 من احزانی و الاهی الاهی الاهی تری اچیج نارهی و صچیج سرتی و احتراق کیدی
 و شعله قلبی و کی احشائی و فیض دموعی و سیل عیونی و شدة کربی و بلائی
 و حرقه قوادی و ابیلای امی رب الکنوالی فی المراصید و قووالی سهام
 المناسید و سلوا علی سیف العذوان من کل جانب و اطلقوا العنان
 و اشرعوا السنان و اغاروا علی هذا العبد الذلیل بکل طغیان

اَيُّ رَبِّ لَيْسَ لِي نَصِيرٌ وَلَا نَهْيٌ وَلَا مُجِيرٌ إِلَّا أَنْتَ وَبَقِيْتُ فَرِيدًا وَحِيدًا سِيرًا
 ذَلِيلًا بَيْنَ أَحِبَّائِكَ وَحَبِيرَاتِنَا فِي أَمْرِي كُلَّمَا أَنْظَرْتُ إِلَى الْيَمِينِ أَرَى نِيَالًا طَائِرًا
 وَأَنْظَرْتُ إِلَى الْبَسَارِ أَرَى نِيَالًا مُتَابِعَةً وَالتَّيْتُ إِلَى الْأَمَامِ أَحَدٌ سُبُوفًا
 شَاهِرَةً وَأَتَوَجَّهْتُ إِلَى الْخَلْفِ أَحْسُ رِيحًا حَانًا فَيَذَرُهُ وَأَرْفَعُ رَأْسِي أَرَى غَيْبُومًا
 مُتَكَثِفَةً وَأَطْرُقُ إِلَى الْأَرْضِ أَرَى حَبَائِلَ وَأَسْرَاكَ مُتَوَاصِلَةً وَضَعُوا هَلْفًا
 مَضَائِدًا وَبِالْعُدُوانِ حَتَّى يَرْمُونِي فِي أَحْدُودِ النَّيْرَانِ وَيَعَذِّبُونِي بِأَشَدِّ
 هَوَانٍ أَيْرَبُ وَعَايَةَ رَجَائِي اتَّضَرَّعُ إِلَيْكَ وَأَبْتَهَلُ إِلَيْكَ وَضَجَّجِي بِرَفْعِ
 إِلَى مَلَكُوتِكَ الْأَبْهَى وَصَرِيحِي يَنْصَبُ عَدُوًّا إِلَى مَلَأَتِ الْأَعْلَى أَنْ تَقْرَبَ
 أَيَّامَ رَجُوعِي إِلَيْكَ وَوَرُودِي عَلَيْكَ وَوَفُودِي بَيْنَ يَدَيْكَ أَيْرَبُ ضَائِقًا
 عَلَى الْأَرْضِ بِرَحِيحِهَا وَأَشْتَدَّتْ عَلَى الْأَيْمَةِ بِأَسْرِهَا وَأَحَاطَتْ بِي جُنُودُ
 السُّبُهَاتِ مِنْ جَمِيعِ الْجِهَاتِ وَأَغَارَتْ عَلَى جَمُوعِ الْخَصَمَاءِ مِنْ كُلِّ
 الْأَغْواءِ أَصْدَبِي بِقَيْلٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ الْمُقَرَّبِينَ مِنْ مَلَكُوتِكَ الْأَبْهَى

وَأَنْصُرَنِي بِزُورٍ جَبُوشٍ مُتَوَسِّمِينَ مِنْ مَلَائِكَةِ الْأَعْلَى كَمَا وَعَدْتَنِي حِينَ
 أَنْدَكَ طُورُ وَجُودِي مِنْ تَجَلِّيكَ عَلَى سِنَاءِ الظُّهُورِ مَشْهُدِ اللِّقَاءِ وَإِنِّي
 مُطْمَئِنُّ الْقَلْبِ مُتَيَقِّنُ الْفُؤَادِ إِنَّكَ تُنْجِرُ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَقَوْلِكَ الْقَيْدُ
 بِأَمْحُوبٍ مَنْ فِي الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ فَأَخْلَقَ اللَّهُمَّ نَفُوسًا زَكِيَّةً وَقُلُوبًا
 صَافِيَةً وَوُجُوهاً نُورَاءَ وَجِبَاهًا بَيْضَاءَ وَصُدُورًا مُنْشِرَةً بِآيَاتِ
 قُدْرَتِكَ يَا رَبِّي الْأَبْهَى وَالسُّنَانَا طِفَّةً يَذْكُرُكَ يَا ذَا الْأَسْمَاءِ الْحُسْنَى
 وَكَبُونَاتٍ لَطِيفَةً صَافِيَةً مُسْتَنْبِئَةً عَنْكَ يَا رَبَّ السَّمَوَاتِ الْعُلَى
 لِيَقُومُوا عَلَى نَشْرِ الْآيَاتِ وَإِعْلَاءِ الْكَلِمَةِ وَأَشْهَارِ الْبَيِّنَاتِ مُتَمَسِّكِينَ
 بِالْيَسَاقِ وَمُتَسَبِّحِينَ بِعَهْدِكَ يَا رَبَّ الرَّايَاتِ وَيَفْتَحُوا قِلَاعَ الْقُلُوبِ
 وَمَعَايِلَ النَّفُوسِ وَيَسْخَرُوا الْأَرْوَاحَ فَإِنَّمَا جُنُودُ مَلَكُوتِكَ الْأَعْلَى يَا رَبِّي الْأَعْلَى

اینجبه در ساحت اقدس جمال قدم از شدت نخلت و شرمساری سر بر ندارد و از کثرت تصور

در حسرت فتور نیار در چه که با دستی تویی و گناهی عظیم و ذنوب و عیصیان و نسیان قائم در آستانم

و بر عفو و غفران طهارت و پناهی ندادم ای بزوان صربان سرزبان گنیم و خاک رحیم و متضرع در بر
 مصححیم ای بزرگوار خطا پوش و عطا بخش و قایم صفا عنایت کن تا نور هدایت تا بد و
 پر تو موجب بیغزاید شمع غفران برافروزد پرده عصیان بسوزد صبح امید و ظلمت نومید زایل
 گردد نسیم الطاف بوزد و شمیم احسان مرور نماید مشامها معطر گردد و روها منور شود تونی بخشنده
 و مهربان و درخشنده و تابان استی . ولی حمد نام حضرت احدیت را که اهل فتور پس از
 بحال غور و شور تصور یک بر اینعبودار آورند این بود که بکنایه و اشاره و عباره و تلویح و حال
 بتوضیح تفهیم کل نمایند که اینعبودعی معافی و شانی و ظهور جدیدی و طلوع بدیعی هستم یعنی خود را
 مطلع وحی میدانم و منظر الهام شمرم و بعضی کتاب نه وحی مختص بحضرت اعلی و جمال مبارک است
 و تا هزار سال وحی منقطع و بعث مظاہر عمتنع است پس بسبب این ادعای وحی کفر ثابت
 و حکم یتبع الله علیه من لا یوحیه لایحی چه که این منتم آید من یدعی امر قبل انتمام
 الف سنه کایله است باری چنین افتزای صریحی زدند و تهمت شدیدی روا داشتند و فتوای
 عظیمی دادند فیعم ما قال طوعا یا قهاض اتی فی حکیکه عجباً اتی ینفک دعی فی الحیل

وَالْحَرِيمِ چون قلم در دست غزالی نهاد لاجرم آن بار برداری نهاد باری در سینه صعود
 بعراق کتوبی ارسال گشت که مضمونش باین معانی مشحون **إِعْلَمَ أَنَّ الْعِبَادَةَ فِي عَتَبَةِ النَّاسِ**
هِيَ تَأْجِي الْوَقَاجُ وَالكَلِيلِ الْجَلِيلُ وَبِهَا أَفْخِرُ بَيْنَ الْمَلَأِ الْعَالِينَ و همچنین
 صنم مرفوم گشت که از عنوان تا ختام عبد البهاء بود و مضمونش از این عبارات **وَالرُّبْرُقَةُ فَمَا أَعْلَمُ**
أَنَّ اسْمِي عَبْدُ الْبِهَاءِ وَلقَبِي عَبْدُ الْبِهَاءِ وَنَعْتِي عَبْدُ الْبِهَاءِ وَكُنُوتِي عَبْدُ الْبِهَاءِ
وَذَانِيقِي عَبْدُ الْبِهَاءِ وَمَسْجِدِي الْأَقْصَى عَبْدُ الْبِهَاءِ وَسِدْرَتِي الْمُنْتَهَى عَبْدُ
الْبِهَاءِ وَجَنَّتِي الْمَأْوَى عَبْدُ الْبِهَاءِ و امثال ذلک الی الاثنین و این دو نوشته
 الآن در عراق بخط این عبد موجود و همچنین کتوبی سه چهار سده قبل بجناب قاضی محمد علی المشهور بر رجال
 الغیب مرفوم گردیده صورتش این است .

هو الالهی ای طالب صادق و حبیب موافق آنچه مرفوم نموده بودی ملاحظه گشت و بنتهای رقت
 تفاوت گردید ایوم تکلیف کل این است که آنچه از قلم اعلی نازل آنرا اتباع نمایند و آنچه بیان صحیح
 واضح این عبد است اعتقاد کنند ابدان او را و تفسیر نمایند و طلوع ندانند قسم بر بی غیب و شهود
 الخ

و با ظهور قوت نصرت جمال امی چون احترام باره ضعیف وجود مشهور با وجود این اهل فخر چند مغز

و جوهر که انتشار یابد این غیب نغوز بانه مقامی فوق مقام جمال امی در انوار و این قضیه بر اهل

فکران آمده **إِلٰهِیْ اَنْتَ تَعْلَمُ وَتَشَاهِدُ وَتَشْهَدُ بِاَنَّ طَیْنَةَ عَبْدِكَ مُخَمَّرَةٌ**

بِمَاءِ الْعُبُودِیَّةِ لِعَسْبَتِكَ الْعَالِیَةِ وَجِدَّةِ رَفِیقَتِكَ مَرْبَاةٍ بِرُوحِ الْفَنَاءِ وَالْحَوِیَّةِ

فِی حَضْرَتِكَ الْقُدْسِیَّةِ وَحَقِیْقَةِ عَبْدِكَ كَالطِّفْلِ الرَّضِیْعِ قَدْ رَضِعَ مِنْ ثَدِّكَ

الْعُبُودِیَّةِ وَنَمَّ فِی حِضْنِ التَّعَبُّدِ لَطَّلَعَتْكَ النُّیْرَةُ وَنَشَأَ فِی حِجْرِ التَّضَعُّعِ لَطَّلَعَتْكَ

الْقَدِیْمَةُ مَعَ ذَلِكْ كَيْفَ سَلَوْا سُبُوفَ الْاِسْتِیْمَامِ الْمُوتَغِیْكَ عَلٰی عَبْدِكَ وَرَشَقُوا

بِیْهَامِ الطَّلْعِ الْمَسْمُومَةِ عَلٰی ابْنِ اَمْنِكَ اِیْرَبُ اَفْئَحَ بَصِیْرَتَهُمْ وَطَیْبَ سِیْرَتَهُمْ

وَ تَطَيَّبَ خَمَامِیْرَهُمْ وَ لَطِیْفَ بَوَاطِنِهِمْ وَ ظَوَاهِرَهُمْ وَ اَهْدٰیهِمْ اِلٰی الْمَنْهَجِ الْقَوِیْمِ

وَ حِرَاطِكَ الْمُسْتَقِیْمِ اِنَّكَ اَنْتَ الْكَرِیْمُ الرَّحِیْمُ باری ملاحظه فرمایید که این قضیه

بر جمیع اهل علم در عراق وارد که صد هزار نفرین بر سینه مبارک زودند و مغز برانی چند اعلان نمودند که ناس را

از ارمین محروم نباشد و از نور مبین محبوب کنند چنانکه در مناجات قلم بیان میسر آید

بَلْ قَضَيْتَ عَلَىٰ مَا لَأَقْضِي عَلَىٰ أَحَدٍ مِنْ قَبْلِي وَأَجْرَيْتَ مَا لَأَجْرِي عَلَىٰ نَفْسٍ
 مِنْ بَعْدِي وَلَكِنْ لَنْ يَعْرِفَهُ أَحَدٌ دُونَكَ وَلَنْ تُخَصِّبَهُ نَفْسٌ سِوَاكَ لِأَنَّكَ
 كَمَا لَا تَعْرِفُ بِالْأَبْصَارِ وَكَذَلِكَ فِعْلُكَ لَا يَدْرِكُهُ بِالْأَفْكَارِ وَأَنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ
 الْجَبَّارُ وَتَنْزَلُ كُلُّ ذَلِكَ حِينَ الذَّبِّي أَسْمَعُنِي اخْتِلَافَ عِبَادِكَ فِي شَأْنِ
 بَعْدَ الذَّبِّي مَا قَدَّرْتُ لِي مِنْ شَأْنٍ دُونَ الْعُبُوبِيَّةِ لِنَفْسِكَ وَالْخُضُوعِ لَدَيْكَ
 بَابِ رَحْمَتِكَ وَالْخُضُوعِ عِنْدَ ظَهُورَاتِ أَنْوَارِ وَجْهِكَ لِأَنَّكَ لَمْ تَنْزَلْ كُنْتَ سَالِمًا
 عَلَىٰ وَلَا تَنْزَالَ كُنْتَ عَابِدًا لِوَجْهِكَ وَكُنْتَ مَا لِكَا لِقَابِي وَكُنْتُ مَمْلُوكًا لِنَفْسِكَ
 وَذَلِيلًا عِنْدَ جَنَابِكَ وَحَقِيرًا لِسُلْطَنَتِكَ وَمَعْدُومًا لِدَى ظَهُورِ قُدْرَتِكَ
 وَمَنْقُودًا عِنْدَ تَجَلِّي أَنْوَارِ عِزِّ أَرْزَلَتِكَ رَغْمًا لِلَّذِينَ يَرِيدُونَ أَنْ يَفْسِدُوا
 فِي أَرْضِكَ وَيَبْعَلُونَ فِي بِلَادِكَ وَيَجِدُونَ فِي الْمَلِكِ مَا لَأَقْدَرْتَ لِأَنْفُسِهِمْ
 وَمَرَاتِبِهِمْ فَسَجَّانَكَ سَجَّانَكَ عَنْ كُلِّ ذَلِكَ وَعَنْ كُلِّ مَا وَصَفْتُكَ بِهِ لِأَنَّكَ
 لَا تُدْرِكُ حَتَّىٰ تُذَكَّرَ بِالْوَصْفِ وَلَا تَعْرِفُ لِيكِي تُدْرِكُ بِالنَّعْتِ بَلْ إِنَّ عَبْدَكَ

هَذَا يَكُونُ غَايِدًا لِمَنْ يَعْْبُدُكَ وَسَاجِدًا لِمَنْ يَتَّعْبُدُكَ وَخَادِمًا لِمَنْ يَكُونُ
 خَادِمًا لِنَفْسِكَ وَخَاضِعًا لِسُلْطَنَتِكَ وَمُعِينًا لِمَنْ يَطْلُبُكَ وَنَاصِرًا لِمَنْ يَنْصُرُكَ
 فِي سَهَائِكَ وَيُرِيدُ نَصْرَكَ فِي بِلَادِكَ فَوَعِزَّتِكَ لَمْ أَحِدْ لِنَفْسِي عِزًّا أَكْبَرَ مِنْ ذَلِكَ
 وَالرَّبِّبَةَ أَعْظَمَ مِنْ هَذَا وَمَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ وَلَهُ مِنْ شَوْقِكَ وَشَغْفٍ فِي
 حُبِّكَ يَعْرِفُ حُبَّ الذِّهْنِ شَرَفَتْنِي بِهِ مِنْ جَوَاهِرِ رَحْمَتِكَ وَمَجَرَّدِ مَكْرَمَتِكَ
 وَيَتَشَقَّقُ مِنْ هَذِهِ الْوَرْدَةِ الْوَرْدِيَّةِ أَرْيَاحَ حَدِيقَةِ الْبَقَاءِ وَأَطْيَابَ
 مَدِينَةِ الْوَفَاءِ وَيَشْهَدُ كَيْفَ يَحْرَقُ وَيَذُوبُ هَذَا الشَّمْعُ فِي مِصْبَاحِ قَلْبِهِ
 يَمَّا وَرَدَ عَلَيْهِ وَتَوَلَّى فِي أَمْرِ مَوْلَاهُ . انتهى

باری اینعبدا بن عبودیت عظمی در کمال محویت و فادرا آسان اقدس قائم و چون ذره مفقود و معدوم
 و نابود در مقام بندگی بابت و راسخ و دائم هیچ همی نخواهیم و خوشتر اینچ لقبی بنابر اسم و ادعای وحی
 نمودم حتی خویش را اللهم تخواندم نه مستغنی دانستم و نه مستغیر نه مستشرق نه مستبرق در جمع احیان
 خود را عباس نامیدم و در بین نامس خود را باین اسم شهر نمودم بلکه فتهای آرزوی اینعبدا نهادم صرف
 (ق)

وفا و بخت است که بی نام و گننام شوم و بی اثر و بی نشان کردم تا بحقیقت عبودیت که عدم بخت و

فای صرف است متحقق شوم

اینجهد در عالم روح و قلب و فؤاد و کیسوت هیچ آرزوی جز عبودیت جمال اهی نداشته و ندارد

بَعْرِفُونَ نِعْمَةَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَلَيُنزِلُنَّ فِي رَبِّكَ بُرْهَانَ لِيُؤَيِّنَ بِهِ سِمْعَانَ وَإِذْ هُوَ مُوَدَّعٌ بِرَبِّهِ بِرَبِّكَ

هوس اوج و سمانی آیوب تعلم و تشهد ان هَذَا الْمَتَدَلِّلُ مَكْتُبٌ بِوَجْهِهِ عَلَى

الْتَرَابِ وَيُنَاجِيكَ فِي خَفِيَّاتِ سِرِّهِ وَيَقُولُ إِلَهِي إِلَهِي حَقِّقْنِي بِعُبُودِيَّةِ

عَتَبَتِكَ الطَّيِّبَةِ الطَّاهِرَةِ وَتَلَيْتُ رِجْلَيْكَ بِحَضْرَتِكَ الْمُقَدَّسَةِ الْعَاطِرَةِ وَ

أَجْعَلْنِي فَايِنِي فِي سَاعَةِ أَحِبَّتِكَ الرَّجِيَّةِ وَقَائِنِي فِي رَحْبَةِ أَرْقَانِكَ الْفَسِيحَةِ

أَيُّ رَبِّ قَدَّرَ لِي الْفَنَاءَ الْبَحْتُ وَالْأَضْيَعُ لَعَلَّ الصِّرْفَ فِي أَمْرِكَ حَتَّى يَبْدَكَ

طُورُ وَجُودِي عِنْدَ جُودِي بِبَابِ أَحَدِيَّتِكَ مِنْ سَطَوَاتِ آيَاتِ قُرْآنِيَّتِكَ

وَيَضْمَعِلْ حَقِيقَةَ دُنَايِي عِنْدَ مُنَاجَايِي بِفِنَاءِ حَضْرَتِ رَبُّوبِيَّتِكَ أَيُّ رَبِّ

لَيْسَ لِي نَارٌ أَشَدَّ مِنْ بَقَائِي عِنْدَ ظُهُورِ آيَاتِ تَوْحِيدِكَ وَلَيْسَ لِي جَحِيمٌ

اعظم من وجودی عند تلاء لوه انوار تقویدک آوتب خلیصی من هدیه
 الوردیة الموحیة و تحفی من هدیه اللجة المدهیة انک انت الکریم
 انک انت الرحیم یاذا الفضل العظیم

بیان مباح از بربر حدیث است و اساس بیان تاسیس خداوند مجید اگر جمیع من علی الارض جمع شوند و
 بقوای وجود قیام نمایند در این اساس متین رخنه نتوانند قدری ملاحظه نمایند که طوک بنی امیر پسر دساس
 و سادس برخواستند و چه روایت کذب از بعضی از اصحاب حضرت ترتیب دادند و چه دلوله در عالم انداختند
 و چه فتنه ها بر پا نمودند بقسبیک نامره فساد و غنا در همان آسمان رسید و بقوت حکومت نفاق با
 در آفاق منتشر نمودند و جمیع خلق را بر بغض من کنت مولاه فهدا علی مولاه دلالت نمودند
 تا آنکه آن مظلوم را مقهور نمایند حضرت امیر طهر شمشیر شد و حضرت سید الشهدا هدف مدبران تر بغضا
 گشت آل و همیش امیر و دستگیر شدند و هفتاد سال در کل مبارک اسلام سب و لعن آن جمال غیر نمودند
 با وجود این عاقبت چه شد حضرت امیر چون بدو غیر تابان شد و سیر شهادت حضرت سید الشهدا آفاقا
 غنبار کرد و چشمه دار مصیبتش گریان شد و در لها سوزان گشت خاندان اموی بر افتاد و در دوران

سفیانی محو و نابود شد حتی ابنا نفس بعد انکوش آبا و اجداد بر خاستند نور تقدیس تا باید و ظلمت
 نبیس محو و نابود شد وَجَاءَ الْحَمْدُ وَزَهَّقَ الْبَاطِلُ تَحْقِيقًا بِتَنْزِيهِهِ الْبَاقِي نَمَائِدُ وَمَعْرِضِي اسْتِقْرَارُ
 نیافت با وجود آنکه نه عهد و بیثباتی بود و نه پیمان و ایمانی بلکه حضرت فرموده بودند هر کس مرادوست
 دارد باید علی را دوست بدارد حال در این کور عظیم ایمان و پیمان الهی است و عهد و بیثباتی حضرت
 ربانی جام الست است که پدید جمال ابی در بزم الهی بدو آمد و نوشا نوش در گرفت هر کس سرست
 آن صعبا شد با عنک ملکوت ابی لَكَ التَّحَمُّدُ يَا رَبِّي الْأَجْبَى كَفْتُ وَهَر كَسْ مَحْرُومٌ شَدِيدٌ
 روز بهانه بخت و هر دم بدام و دانه افتاد نه نصیحت تا ببرد داشت و نه ملامت تغییر داد عاقبت
 در غمات نقص مستغرق شد و در بادیه رخص سرگردان گشت . انتهى

و نیز در لوحی که با قمار اجبای امریکا صادر شده از جمله بفرماید قَوْلُهُ الْإِعْزَازُ الْأَحْمَلِيُّ :

و خصوص رجوع ثانوی حضرت مسیح مرقوم نموده بود بد که در میان احباب اختلاف است سبحان الله
 بکرات و مرات از قلم عبد البها جاری و بنص صریح قاطع صادر که مقصود و در نبوات از رب العزیز و
 مسیح موعود جمال مبارک و حضرت اعلی است و باید عقاید کل مرکوز بر این نص صریح قاطع باشد

اَنَا مِنْ عَبْدِ الْبَهَاءِ ذَاتِ مَنْ عَبْدِ الْبَهَاءِ صَفْتِ مَنْ عَبْدِ الْبَهَاءِ حَقِيقَتِ مَنْ عَبْدِ الْبَهَاءِ سَائِسِ مَنْ

عَبْدِ الْبَهَاءِ زِيْرَ عِبُوْدِيْتِ جَمَالِ بَارِكِ الْكَمِيْلِ حَبِيْلِ مَنْ اَسْتِ وَخَدْمَتِ كُلِّ بَشَرٍ اَنْبِيْنِ دَرْبِيْنِ مَنْ اَزْ

فَضْلِ وَغَايَةِ جَمَالِ مَبْرُكِ عَبْدِ الْبَهَاءِ رَايَةِ صِلْحِ الْكَبْرِ اَسْتِ كِهْ دَرِ اَوْجِ اَعْلَى مَوْجِ زَنْدِ وَبِهْوَيْتِ اَسْمِ

اَعْظَمِ مَصْبَاحِ سَلَامِ عَامِ اَسْتِ وَبِنُوْرِ مَحَبَّتِ اَنْدِ دَرِ خَشْدِ مَنَادِيْ عِلْكَوْتِ اَسْتِ نَاشِرِ قِ وَغَرْبِ رَابِعِ اَرْغَابِ

وَصَوْتِ دُوْنِيْ وَرَاسِنِيْ وَحَقِيْقَتِ پَرَسِنِيْ وَآشْتِيْ اَسْتِ كِهْ دَلُوْلُوْ كِهْ دَرِ اَفَاقِ اِنْدَاخْتِهْ وَهَمِجِ اَسْمِيْ دَرِ سَمِيْ

وَذِكْرِيْ وَنَفْسِيْ مَرْغَبِ الْبَهَاءِ اَنْدَارِ دَرِ نَخْوَاهِ دَاشْتِ اَيْنِ اَسْتِ اَرْزُوِيْ مَنْ وَاَيْنِ اَسْتِ اَوْجِ اَعْلَايِ

مَنْ وَاَيْنِ اَسْتِ غَايَةِ فَصْوَايِ مَنْ وَاَيْنِ اَسْتِ حَيَاتِ اَبَدِيْهِ مَنْ وَاَيْنِ اَسْتِ عَزْتِ سَرْدِيْهِ

مَنْ بَارِ اَنْ اَلْحِيْ دَرِ عِبُوْدِيْتِ حَقِ دَرِ خَدْمَتِ بَشَرِ وَخِيْرِ خَوَاصِيْ عَالَمِ اِنْسَانِيْ وَصَحْبَتِ وَمَهْرَبَانِيْ

رَحْمَانِيْ عَبْدِ الْبَهَاءِ رَا مَوْافَقَتِ وَمَعَاوَنَتِ نَمَايَنْد

اِيْ بَارِ اَنْ اَلْحِيْ عَبْدِ الْبَهَاءِ مَنظَرِ عِبُوْدِيْتِ اَسْتِ نَهْ سَبِيْحِ خَادِمِ عَالَمِ اِنْسَانِيْ اَسْتِ نَهْ رُئِيْسِ مَفْقُوْدِيْتِ

نَهْ مَوْجُوْدِ خَافِيْ مَحْضِيْ اَسْتِ نَهْ بَاقِيْ

هَمِجِ نَفْسِيْ نِيَايِدِ عَبْدِ الْبَهَاءِ رَا نُوْرِ مَانُوِيْ سَبِيْحِ دَانْدِ بَلْكَ اَوْرِ مَنظَرِ عِبُوْدِيْتِ وَمَرْكَزِ مَدَنِيْتِ عَالَمِ اِنْسَانِيْ شَمْرُوْ

و منادی حق در جمیع آفاق بقوه روحانی داند و بین کتاب بنص آئی شمرده و فدائی بربک از اجاباته

در این جهان فانی داند و این مکتوب را طبع نموده انتشار دهد . اتقی

و راجع بعظمت و اعمیت عهد و بیاق آئی در لوح بزرگ محمد حسین بیگ بشرویه میسر یابند فواله الاهل :

هو الاهی ب جناب بزرگ محمد حسین بیگ علیه با الله الاهی للاحظه فرمایند

هو الاهی

ای ثابت بر عهد و بیاق جمالبارک روحی لاجبانه الثابتین الراسخین خدا در این کور عظیم بیان امر را

چون سبذ و القرنین اندر بر جد پنهان و اساس دین است را بر بیان بر صوص گذاشت تا با جوج شبانه

و با جوج اشارات بوج بین الوجوه رخته و نفوذ نتواند و حصن حصین امر محفوظ و مصون ماند سی سال

ذکر عهد و بیاق فرمود و کلمه پایان و آیهان از قلم مبارک و فم مطهر مرقوم و محفوظ نمود تا آنکه لوح مقدس

محفوظ و مصون با اسم کتاب عهدی چون رقی نشود و کتاب مسطور و لوح محفوظ ظاهر و مشهود شد جمیع

نفوس که منتظر اعلا کلمه خلاف و نشر تفخات شبهات بودند غائب و خاسر گشتند و عهد آئی چون آفتاب

نورانی شرق و غرب را روشن و منور نمود بقسمی که جمیع طوک ارض کتاب عهد آئی را گرفته در خزان

خوبش محفوظ نمودند و صیبت این بقی عظیم الهی جمیع آفاق را صحرانمود و روایت نیست که تکذیب

راوی شود خطی کاتب نیست که محل شبهه قوی گردد و عدم اطمینان حاصل شود بلکه با ترفیع اعلی است

با وجود این بخردانی چند با انواع حید و خداع مجو اهدر خسته کننده و اختلافی اندازند و بنیان امر الهی را

بکلی براندازند فَبَاطِلٌ مَا هُمْ بِيَقْنُونَ ع ع انتهى

راجع بحضرت ولی امر است شوقی ربانی جل سلطانه در الواح مبارک صادره از قلم مطهر حضرت عبد البهاء

جل شانه نصوص میریحه متعدد موجود و نازل گردیده از جلد در الواح مبارک و صایا بصراحت ذکر فرموده

که در ذیل مطلب (۲) نصوص مبارک مزبوره مذکور و مندرج است و از جلد لوح نازل باعزاز

سه نفر از اجای ایرانت که این سه نفر مرحوم آقا میرزا حیدر علی اسکونی ناشر نغمات الله و مرحوم

میر علی اصغر فریدی اسکونی و مرحوم حاجی عباس اسکونی بودند که از محضر مبارک در باره مرکز ولایت

امر الهی بعد از هیکل مبارک مرکز عهد رحمن سؤال کرده بودند در جواب این سؤال این بیان مبارک

نازل فرمود جل شانه سُبْحَانَكَ سُبْحَانَكَ سُبْحَانَكَ هَذَا السِّرُّ مَصُونٌ فِي

صَدْفِ الْأَمْرِ الْمُحْتَمِومِ كَاللُّوْلُو الْمَكُونِ وَسَبْلُوحِ أَنْوَارِهِ وَيَطْهَرُ سَوَارَهُ وَعَلَيْكُمْ التَّحِيَّةُ

وَالْتَاء ع ع

حضرت ولی امر الله جل سلطانہ مضمون این لوح مبارک حضرت عبدالبهاء جل ثناؤه را در لوح مبارک
موسوم به (دیسپنسیشن آو بهاء الله) نقل فرموده اند مطلب بزبور در ترجمه لوح مبارک بزبور

بهری کرنام (دوره بهاء الله) در صحرای طبع رسیده در صفحه ۶۵ به بلگونی مسطور است :

وَيَجِبُ أَنْ لَا يَغِيبَ عَنَّا إِذَا هَاتَيْنَا أَنْ نِظَامَ وَوَلَايَةِ الْأَمْرِ سَبَقَ أَنْ أَشَارَ إِلَيْهِ
عَبْدُ الْبَهَاءِ قَبْلَ مَعْوَدِهِ بِزَمَنٍ طَوِيلٍ وَذَلِكَ فِي لَوْحٍ كَرِيمٍ أَرْسَلَهُ إِلَى تَلَا

مِنْ أَحْبَابِيهِ فِي إِيرَانَ وَكَانُوا قَدْ سَأَلُوا عَمَّا إِذَا كَانَ هُنَاكَ شَخْصٌ يَتَوَجَّهُ

إِلَيْهِ سَمِّيَ الْبَهَائِيِّينَ بَعْدَ الصُّعُورِ فَنَفَّضَ حَضْرَتُهُ بِالْجَوَابِ الْآتِي أَمَّا

عَنِ السُّؤَالِ الَّذِي سَأَلْتُمُوهُ فَأَعْلَمُوا بِأَنَّ هَذَا سِرٌّ مَكْنُونٌ وَأَنَّهُ كَالْجَوْهَرِ

الْمُخْفِيَةِ فِي صَدْفَتَيْهَا وَأَمَّا عَنِ ظَهْوَرِهِ فَإِنَّهُ مُعَدَّرٌ مِنْ قَبْلُ وَسَوْفَ يَأْتِي

الْوَقْتُ الَّذِي فِيهِ يَظْهَرُ نُورُهُ وَيَجْعَلُ نَارَهُ وَتُكْشَفُ أَسْرَارُهُ انتهى

مضمون مطالب مسطورہ بفارسی چنین است بفرماید حضرت عبدالبهاء جل ثناؤه پیش از صعود مبارک

خود درباره مرکز امر و ولی امر اشاره فرموده و در الواح مبارک ذکر نموده اند از جمله نفرز احبای ایران
 از محضر مبارک حضرت عبدالبها، سؤال کردند که آیا بعد از صعود مبارک برای مقام ولایت امر شخص معینی
 مقرر خواهد شد و مرجع اهل بجا منصوص و مصرح تعیین خواهد گردید یا نه ؟ در جواب آمان لوح مقدسی از
 قلم مبارک صادر گردید و مضمون آنکه درباره مطلبی که سؤال نموده بودید بدانید که آن نفس مقدس یعنی ولی امر
 بعد از عبدالبها، از قبل تعیین و دوران ظهورش تعلیم تقدیر معین گردیده و لکن در این اوان هنوز فرستور
 است و سر پنهان و مانند گوهری تابان است که اکنون در صدف خود مخفی و مستور است عنقریب مانده
 خواهد آمد که نور آن بزرگوار آشکار گردد و آثارش ظاهر و پدید آید و سرارش کشوف گردد . انشی
 و نیز میس اف در بین از احبای غرب از حضور مبارک حضرت عبدالبها، اهل شایه مطلبی سؤال کرد و در جای جواب
 صریح نمود و آن سؤال این بود که در سفر یازدهم کتاب اشعای نبی در ضمن بشارات بطور مبارک مسطور است
 وَيَخْرُجُ قَضِيبٌ مِنْ جَذْعِ بَيْتِي وَيَنْبُتُ غُصْنٌ مِنْ اُصُولِهِ وَيَصِلُ عَلَيْهِ رُوحُ الرَّبِّ
 رُوحُ الْحِكْمَةِ وَالنَّفِيمِ رُوحُ الْمَشُورَةِ وَالْقُوَّةِ رُوحُ الْعَرَفَةِ وَمَخَافَةُ الرَّبِّ
 میزاید از تن درخت بسی و ریشه آن درخت شاخه آشکار میگردد و روح پروردگار بر آن غصن مبارک

پرتو میاکنند آن بزرگوار دارای روح حکمت و روح شجرت و قوت قروح شناسائی خداوند درج

توس از خداوند است ما میدانیم که مقصود از شته دخت بی حضرت اصل قدیم و قوم یعنی جالبان

جل جلاله هستند و مقصود از شاخه که از آن دخت و غصنی که از ریشه آن مشعب میشود حضرت فرج

مشعب از اصل قدیم و قوم یعنی حضرت عبدالبها هستند و تا آخر آیه نهم باب زبور اوصاف و نفوت

و آثار بابر حضرت فرج مشعب است بعد آیه ششم از همان باب میفرماید فَيَكُنُ الذَّيْبُ

مَعَ الْخَرُوفِ وَيَرِيضُ الْيَمْرُوعُ الْجَدْيُ وَالْعَيْلُ وَالشَّيْبُ وَالْقَمْنُ مَعَاوَيْتُ

يَسُوْقُهَا مِيفْرَايد در دوره آن همان بون غصن مشعب از اصل قدیم و قوم گرگ بابر سکونت مینماید و

پلنگ با بزغال در یکت خوابگاه میخواهد و گوساله و بچه شیر و پرونده با هم آشتی میکنند و هم از بی غیر ساند

و طفل کوچکی ز مادر آنهاست ما میدانیم که مقصود از آشتی و مصاحبت درندگان و پرندگان انجاد و

اتفاق و حصول محبت و دوستی بواسطه امر مبارک در بین طوایف مختلفه و افراد قبا غصه است و

این مطلب را هم واضحاً مشهور است ما میدانیم که در دوره غصن مشعب افراد متخاصمه در غل امر است با هم

دوست و موافقت و تا اینجا هم بشارت های حضرت اشجار ابا لسیان می بینیم فقط میخواهیم بکشند

که از جنس آیه ششم مندرجست و تفصیله ایم از محضر مبارک سؤال کنیم و آن مطلب این است که بر حسب
 فرمود حضرت اشعری نبی در دوره غصن بر و منذ و فرغ شعب از اصل قدیم باید زامه را آینه اصل ایمان
 و برح پروان بزوان بس طفولیت موجود باشد زیرا میفرماید طفل صغیری زامه را آینه است .

اکنون سؤال ما این است که آیا آن طفل صغیر حال موجود است یا نه و آن بزرگوار یک در دوره غصن شعب
 طفل صغیر است و بعد از ماد ابرامو امر و برح اصل ایمان خواهد شد آیا در عرصه شود میشود گرفته است
 زیرا بنا به نبوت حضرت اشعری نبی باید آن وجود مبارک الآن موجود و طفل صغیری باشد در جواب این

سؤال لوحی از قلم مبارک حضرت عبدالبهاء جل شاناه صادر گردید و میفرماید آری آن طفل اینک موجود است
 و زمانی آید که آثارش ظاهر و انوارش ساطع گردد و موجب سیرت بهانیان شود و آن لوح مبارک اینست

رَبِّ الْعَزِيزِ . دُوَّ اللَّهِ . بِأَمَّةِ اللَّهِ إِنَّ ذَلِكَ الْطِفْلَ مَوْلُودٌ

و موجود است که آن را از من امره بمجرب قسحیر به فی الاستقبال و قد اهدینة

بانه حورة و لعظم موهبة و اتم کمال و اعظم قوه و اشد قدره يتلوا

بیهة تلالوا يتنور به الاذوا فلا تسمع بهیة و الکفبة ماد و حیا الا ان لهما

اَنَارٌ عَلَى سَمَرِ الذُّهُورِ وَالْأَعْصَارِ وَعَلَيْكَ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ ع ع انتهى
 در بیانات شیخ محیی الدین عربی و شیخ ابوسالم طلمحه و غیره نیز در ضمن اخبار و قایح بوم بطور پس از بیانی طولانی
 که راجع بظهور مبارک حضرت اعلی و جمال مبارک و قیام حضرت عبدالبهاء و دوره سلطنت روحانیه برکت
 از آن وجودهای مقدسه مسطور گردیده راجع بدوره حضرت ولی امر الله ارواحنا فداه از آن بزرگوار
 بعضی تعبیر گردیده است قولاً شَمَّ بِحُكْمِ الصَّبِيِّ صَاحِبِ الْوَجْهِ الْبَهِيِّ وَجَلِيسِ عَلَى التَّبْوُّدِ
 حَرْفُ الشَّيْنِ یعنی بعد از حضرت عباس عبدالبهاء صبی و طفل که صاحب رخساره روشن است
 بر سریر ولایت عظمی جالس میشود و آن وجود مبارک حرف اول نام مقدسش شین است یعنی حضرت
 شوقی ربانی جل سلطانه برای تفصیل و اطلاع بیشتر با سنده لایحه حضرت صدر الصدور محمدانی و جلد
 سوم کتاب درج نالی هدایت مراجعه شود

مطلب دوم

الواجب بارك وما يا شديدا

هو الله

حَمْدًا لِمَنْ صَانَ هَيْكَلَ أَمْرِهِ بِدِرْعِ الْيَثَاقِ عَنْ يَهَامِ الشُّبُهَاتِ وَحَمْدًا لِمَنْ
 شَرَّبَهُ السَّعْيَ وَوَفَّى مَحَجَّتَهُ الْبَيْضَاءَ بِجَنُودِ عَهْدِهِ مِنْ هُجُومِ عَصَبِهِ
 نَاقِضَةٍ وَبِلَدَى هَادِمَةٍ لِلْبُنْيَانِ وَحَرَسَ الْحِصْنَ الْحَصِينَ وَدَيْتَهُ الْمُبِينِ بِرِجَالِ
 لَأَنَّا خَذُمُ لَوْمَةَ الْأَيْمِ وَلَا نَلْبِثُهُمْ تِجَارَةً وَلَا عِزَّةً وَلَا سُلْطَةً عَنْ عَهْدِ اللَّهِ وَ
 مُشَاقَّةِ الثَّابِتِ بِآيَاتِ بَيِّنَاتٍ مِنْ أَثَرِ الْقَلَمِ الْأَعْلَى فِي لَوْجِ حَفِظِ وَالْتِمَعَةِ
 وَالنَّشَاءِ وَالصَّلَاةِ وَالْإِهْمَاءِ عَلَى أَوَّلِ غَضَنِ مُبَارَكٍ خَضِلٍ نَضِيرًا بِرِثَانِ مِزَالِ شِدَّةِ

الْمُقَدَّسَةِ الرَّحْمَانِيَّةِ مُنْتَشِبٍ مِنْ كُلِّ الشَّجَرَتَيْنِ الرَّبَائِيَّتَيْنِ وَأَبْدَعِ جَوْهَرَهُ
 فَرِيدَةً عَصْمَاءَ ثَلَاثَلَاءُ مِنْ خِلَالِ الْبَحْرَيْنِ الْمُتَلَاطِمَيْنِ وَعَلَى فُرُوعِ دَوْحَةِ
 الْقُدْسِ وَأَفْئَانِ سِدْرَةِ الْحَقِّ الَّذِينَ ثَبَتُوا عَلَى الْمِيثَاقِ فِي يَوْمِ التَّلَاقِ وَعَلَى
 أَبَادِي أَمْرِ اللَّهِ الَّذِينَ نَشَرُوا نَفْحَاتِ اللَّهِ وَنَطَقُوا بِحُجُجِ اللَّهِ وَبَلَّغُوا دِينَ اللَّهِ
 وَرَوَّجُوا شَرِيعَةَ اللَّهِ وَأَنْقَطَعُوا عَنْ غَيْرِ اللَّهِ وَزَهَّدُوا فِي الدُّنْيَا وَاجْتَبَوْا نَبِيًّا
 مَحَبَّةَ اللَّهِ بَيْنَ الضُّلُوعِ وَالْأَحْسَاءِ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ وَعَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَطَاعُوا
 وَثَبَتُوا عَلَى مِيثَاقِ اللَّهِ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي بَلُوغُ وَيُضِيئُ مِنْ فَجْرِ الْهُدَى
 مِنْ بَعْدِي الْأَوْهُوقِ مَقْدَسُ مُبَارَكٌ مُنْتَشِبٌ مِنَ الشَّجَرَتَيْنِ الْمُبَارَكَتَيْنِ
 طُوبَى لِمَنْ اسْتَظَلَ فِي ظِلِّهِ الْمَدُودِ عَلَى الْعَالَمِينَ

امور محافظه دین است و صیانت شریعت است و حمایت امر است و خدمت کلمه است در این سبیل

هزاران نفس خون مظهر اسبیل نموده و جان عزیز را فدا کردند رفص کنان بقرانگاه شتافتند

و علم دین است از اشتند و بخون خویش آیات توحید نگاشتند سینه مبارک حضرت اعلی روحی است

الفداء صد هزار تیر باشد و قدم مبارک جمال اسی روحی لاجبائه الفداء از ضرب چوبه بازندران
 زخم و مجروح گردید و گردن مقدس و پای مبارک در زندان طران اسیر کند و زنجیر گشت و مدت پنجاه
 سال در بر ساعتی بلا و آفتی رسید و ابتلا و مصیبتی رخ داد از جمله بعد از صدات شدید از وطن آواره
 و مبتلای آلام و محن شد و در عراق نیز آفاق معرض کسوف از اهل نفاق بود و عاقبت سرگون بدینگیرو
 گشت و از آن شهر بارض سیر نفی گردید و از خطه بلغار در نهایت مظلومیت بسجین اعظم ارسال گشت آن مظلوم
 آفاق روحی لاجبائه الفداء چهار مرتبه از شهری بشهری سرگون گردید تا در این زندان بجهنم شود استقرار یافت
 و در بجن فاطمان و سارقان و قطاع طریق مسجون و مظلوم گردید این بیکت بلا از بلا یای وارده بر جمال مبارک بود
 بلا یای دیگر را بر این قیاس ننماید از جمله از بلا یای جمال قدم ظلم و عدوان و ستم و طغیان میرزایی بود که آن
 مظلوم مسجون با وجود آنکه او را از صغیر سن در آغوش عنایت پرورش داد و در هر وی انواع نوازش مبدول
 فرمود و ذکرش را بلند کرد و از میراثات محافظه نمود و عزیز و جهان فرمود و با وجود وصایا و نصایح شیه
 حضرت اعلی و تصریح بعض قاطع "ایاک ایاک ان تمنحجب بالواجد الاول و ما نزل فی البیت"
 و واجد اول نفس مبارک حضرت اعلی و بجهده معروف می هستند باز میرزایی انکار نمود و تکذیب کرد

و القای شبهاست نمود و از آیات بیست و هفتم پوشید و اغاض کرد ایگاش این اکتفا نمود بلکه دم
 اهر را هدر کرد و فریاد و او ببلند نمود و نسبت ظلم و ستم داد در ارض سر چه فساد و فتنه بر پا کرد تا آنکه سبب
 که نیز اشراق باین سخن اعظم سرگون شد و در مغرب این زندان مظلومان افول فرمود ای ایاتان
 بر پیمان مرکز نقض و قطب شفاق میرزا محمد علی چون منحرف از لیل امر شد و نقض عیاق نمود و تخریب آیات
 کتاب کرد و ضلل عظیم درین راه انداخت و تشتت حزب استه نمود و بیغضاء عظیم قیام بر ازیست
 عبد الهی را کرد و بعد اوت بینهایت بر این عبد آستان مقدس هجوم کرد تبری نماید که بر سینه این مظلوم
 بند لخت زخمی نماید که روان داشت زهری نماید که در کام این ناکام زنجیت قسم بحیال اقدس ای
 و نور مشرق از حضرت اعلی روحی لا رقا لها الغدا که از این ظلم اهل شوقی ملکوت ای گریستند و طلاء
 اعلی نوحه و ندبه نمایند و حواریات فر دوس بجمع و فرغ آمدند و طلعات مقدسه ناله و افغان کنند
 ظلم و اعتساف این بی انصاف با رجز رسد که قیسه بر ریشه اشجره مبارکه زد و ضربت شدید بر هیکل امرای
 وارد آورد و در سالار بیخاں مبارک را سرشک خونین از دیده جاری کرد و دشمنان حق را خرابش نمود
 و از آن نمود بر اطفال ابرام حقیقه را با چشم عهد از امرایشه بزرگ کرد و امرت ایوس بجی را امیدوار نمود

خویشتر را منفور کرد و دشمنان اسم اعظم را بر می و جود خود آیات حکمت را بگذاشت و انقادی شبها

کرد و اگر تائیدات موعوده جماله قدم بی بدی باین لاشی نرسید بکل امراته را محرومان بود می نمود و بیات

رحمانی را از اساس بر می انداخت علی الحدیث حضرت ملکوت اسی رسید و جنود طلاء اعلی هجوم نمود

و امراته مرتفع گردید و صیبت حق جا بگیرد کلمه الله مسموع آفاق گشت علم حق مرتفع شد و آیات

تقدیس باوج اشیر رسید و آیات توحید ترتیل گردید حال محض حفظ و حیانت دین الله و وقایع و

حیات شریعت الله و مصونیت امراته نص آیه مبارکه که ثابت در حق او تثبیت باید نمود زیرا انحرافی

اعظم از این تصور نگردد قوله تعالی وَتَقَدَّسَ عَمَّا يُشْرِكُونَ وَ لَكِنِ أَجْبَانِي لِلْهُمَلَاءِ أَتَقَدَّسُوا شَرِيكَ الْغَيْبِ

وَ قَدُوا فِي الْبِلَادِ وَ كَانُوا مِنَ الْمُفْسِدِينَ ملاحظه نما که چه قدر نام جا هلد نفوسی که تلقاً

حضور بوده اند مع ذلك رفقه اند و چنین سخنها اشتهار داده اند ایلی آن قَالَ جَلَبَّ جِوَالِحَةٌ

اگر آتی از نقل انحراف شود معدوم صرف خواهد بود ملاحظه فرمائید چه قدر تاکید است که آتی انحراف

تصیح فرموده زیرا بمقدار اس شعر اگر بسین و یسار میل حاصل شود انحراف تحقق باید و میفرماید

استدوم صرف خواهد بود چنانکه حال ملاحظه میفرمائید که غضب آتی چگونه احاطه نمود و و یوما فیوما

بسیار

رو با عدم است قسوف تروته و اعوانه سوا وجه اذانی خسران مبین چه انحرافی

اعظم از تقصیر مشاقراته است چه انحرافی اعظم از تحریف آیات و اسقاط آیات و کلمات در اعلان

بیرزاید بع الله دقت نماید چه انحرافی اعظم از فقرای بر مرکز بیان است چه انحرافی اکبر از نشر ارجیف

در حق هیکل عباد است چه انحرافی اشد از فتوای بر قتل مجور میثاق است که استدلال بآیه من یدعی

قبل الالف شده و حال آنکه خود حیا نموده در ایام مبارک ادعا نموده و جهل مبارک رد ادعای او

فرمودند بعنوانیکه از پیش گذشت و الآن ادعای او بخط و ختم او موجود چه انحرافی اتم از کذب و

بمان بر اجاباته است چه انحرافی آسوا از سب شدن جس و بجن اجبای ربانی است چه انحرافی

اصعب از تسلیم آیات و کلمات و مکاتیب ب حکومت است که بر قتل ای مظلوم قیام نمایند چه انحرافی

اشد از تضييع امراته و تصنیع و تزویر مکاتیب و مراسلات اقرائیه است که سب و حشت و وحشت

حکومت شود و نتیجه سفک و دم این مظلوم گردد و آن مکاتیب در نزد حکومت است چه انحرافی اشنع

از ظلم و طغیان است چه انحرافی ارفل از نسبت قتل فرد ناجیه است چه انحرافی افصح از القاء شبهات

است چه انحرافی افصح از تاویلات بلکه اصل ارباب است چه انحرافی اجب از اتفاق با اعدا

آئی و بیگانگانست که چند ماه پیش بالاتفاق ناقص میانی با جمعی لائحه ترتیب دادند و از افتراء و
 بهتان چیزی باقی نگذاشتند و عبدالبهاء را نمود بانه عدو صائیل و بدخواه مرکز سلطنت عظمی گفتند
 و از این قبیل مقررات عیدیه شدید بسیار و حکومت شهرباری را سب تشویش افکار گشته نهایت
 حیثیت تقیث از مرکز حکومت اعلی حضرت شهرباری آمد و مخالف عدل و انصاف تا جداری بلکه در نهایت
 اعتساف تقیث کردند یعنی بدخواهان حق هیئت را حاطه نمودند و مضمون لائحه را بلکه زیاده شرح و تفصیل
 دادند و آنان نیز زمین دون تحقیق تصدیق کردند که معاذ الله این عبدعلی در این بدینه بر افراخت و ناسرا
 با جماع در زیر علم دعوت نمود و ناسیس سلطنت جدید کرده و در کوه کرمل قلعه انشاء نموده و جمیع احوالی
 این صفحات را تابع و مطیع کرده و دین اسلام را تفریق نموده و با مسیحیان عقد پیوند نموده و معاذ الله
 قصد آن کرده که در سلطنت عظمی رخنه کبری اندازد و از این قبیل مقررات آعاذنا الله من هذا
 الإفک العظیم و حال آنکه بنصوص الهیه الممنوع از فسادیم و نامور بصلح و صلاح و مجبور بر راستی و
 درستی و آشتی جمیع اقوام و امم آفاق و اطاعت و خیر خواهی حکومت خیانت سلطنت عا در خیانت
 بحق است و بدخواهی حکومت تتر از اراده با وجود این بنصوص قاطعه چگونه این مسجونان چنین تصور باطلی

کند و با وجود سبونی در این زندان چنین خیانتی تواند ولی چه فایده که هیبت تغیبش تصدیق این

مغزبات آخوی و بدخواهان نمود و تقدیم حضور پادشاهی کرد حال این سجون در طوفان اعظم گرفتار

تا اراده حضرت سلطان ایده الله علی العدل صادر گردد ایالتی و ایالتی در بر حال عبد البهاء در نهایت

سکون و قرار بجانفشانی میا و در نهایت تسلیم و رضا حال چه تخرافی اشع و افطع و اقیح از این

و همچنین مرکز بغضاء در فکر قتل عبد البهاء و این بجز میرزا اشعاع که در طی این وصیت است ثابت و واضح

و محقق که بکمال تدبیر در صد و قتل هستند و این نص عبارت بمهر از اشعاع در مکتوب است که مرقوم داشته

در آن سبب این اختلاف را نفرین میکنم و برت لا یرحمه ناطقم و امید دارم بزودی منظر سبقت طلب

شود اگر چه ظاهر شده و بغیر لباس مشهود نمیتوانم زیاده شرح دهم) مقصود از این عبارت آیه مبارکه

مَنْ أَدْعَى إِلَى الْكُفْرِ لَمْ يَكُنْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

نیتوانم شرح دهم بجز آنست بغمید که چه نمید و تدبیر در این خصوص نموده اند که زیاده اگر بیان نمایند شاید

و رف بدست افتد و آن نمید و تدبیر هم خورد این عبارت بجز بدشیر است که در این خصوص فرار و تدبیر لازم

تحت بافت الی الی تری عبدك المظلوم بین مخالف سیباج ضاریه و یتاب

وَأَدْخَلَهُمْ فِي جَنَّاتٍ حَصْبَىٰ كَيْلَئِنَّكَ مِنَ يَهُودِ الشُّبُهَاتِ وَتَجْعَلُهُمْ مَظَاهِرَ

آيَاتِكَ الْبَيِّنَاتِ وَتَوَرَّجُوهُمْ بِشُعَاعِ سَاطِعٍ مِنْ أُنْفُوقِ جِيدِكَ وَأَشْرَحَ

صُدُورَهُمْ بِآيَاتٍ نَازِلَةٍ مِنْ مَلَائِكَةِ تَقْرِيذِكَ وَأَشْدُدْ أَرْوَاحَهُمْ بِقُوَّةِ نَافِذَةٍ

مِنْ جَبَرُوتٍ تَجْرِيذِكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْفَضَالُ الْخَافِظُ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ

ای ثباتان برپایان این طیرال و پرشکسته و مظلوم چون آهنگت لاء اعلی نماید و بجهان پنهان

شاید و جسدش تحت الحباق قرار یابد یا مغفور گردد باید افغان ثابته را سخته بر شاقی الله که از سده

تقدیس روئید و اند با حضرات آبادی امر الله علیهم بهاء الله و جمع باران و در دستان بالاتفاق

بشر نجات الله و تبلیغ امر الله و ترویج دین الله بدل و جان قیام نمایند دقیقه آرام گیرند و آنی استراحت

نکنند در محالکت و دیار قشر شوند و آواره هر بلاد و سرگشته بر تقسیم کردند دقیقه نیاسایند و آنی آسوده

نگردند و نفسی راحت بخینند در هر کشوری نغزه یا بهاء الاهی زنده و در هر شهری شهره آفاق شوند

و در برانجمنی چون شمع برافروزند و در هر محضی نار عشق برافروزند تا در قطب آفاق انوار حق اشراق نماید

و در شرق و غرب تجم غفیری در کل کلمه الله آید و نجات قدس بوزد و جوه نوزانی گردد و قلوب بانی شود

و نفوس رحمانی گردد و در این ایام اعم امور هدایت ظل و ام است باید امر تبلیغ را هم شمرد زیرا اس
 اساس است این عبد مظلوم شب و روز بیروغ و تشویق مشغول گردید دقیقه آرام نیافت تا آنکه صیبت
 امراته آفاق را احاطه نمود و آوازه حکومت ابی خاور و باختر را بیدار کرد باران آسمی نیز چنین باید بفرستد
 اینست شرط وفا و اینست مقتضای عبودیت آسان بهاء حواریون حضرت روح بکلی خود را در جمیع
 شئون را فراموش نمودند و نترسیدند و نترسیدند و نترسیدند و نترسیدند و نترسیدند و نترسیدند و نترسیدند و نترسیدند
 بر تعلق برآوردند و در ممالک و دیار منتشر شدند و هدایت من علی الأرض پرداختند تا بجا از جهان
 دیگر کردند و عالم خاک را تابانک نمودند و بی پایان زندگانی در ره آن دلبر رحمانی جانفشانی کردند و هر

بیت در بارای شهید شدند **فَمِثْلُ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ**

ای باران مرغان بعد از مفقودی این مظلوم باید اغصان و افغان سدره مبارک و ایادی امراته و
 اجزای جمال ابی توحید بفرج دوسدره که از درو شجره مقدسه مبارک انبات شده و از اقتران دو فرج دو حه
 رحمانیه بوجود آمده یعنی شوقی افندی نمایند زیرا آیه الله و غصن ممتاز و ولی امراته و مرجع جمیع انصاف
 و افغان و ایادی امراته و اجاده الله است و همین آیات الله و من بعدیه بکرا بعد بکری من

در سلازه او و فرج مقدس و ولی امراته و بیت عدل عمومی که با تمام عموم تاسیس و تشکیل شود در تحت حفظ
و میانت جمال اسی و حر است و عصمت فائض از حضرت اعلی روحی لها الفداء است آنچه فرار دهند
من عند الله است من خالفه و خالفهم فقد خالف الله و من عصاهم فقد عصا الله
و من عارضه فقد عارض الله و من نازعهم فقد نازع الله و من جادله فقد جاد
الله و من جعده فقد جعد الله و من انكره فقد انكر الله و من اناز و افترق
و اعتزل عنه فقد اعتزل و اجنب و ابتعد عن الله عليه غضب الله عليه
فهر الله و عليه نعمة الله حصن متین امراته باطاعت من هو ولی امراته محفوظ و مصون ماند
و اعضای بیت عدل و جمیع انحصان و امان و ایادی امراته باید کمال اطاعت و تمکین و انقیاد و توجع
و خضوع و خشوع را بولی امراته داشته باشند اگر چنانچه نفسی مخالفت نمود مخالفت بحق کرده و سبب
تثیب امراته شود و علت تفریق کلامه گردد و نظری از مظاهر مرکز نقض شود زنه از زنه ارش
بعد از صعود نشود که مرکز نقض ابا و اسکیبار کرده ولی بهانه توجیه جعلی نمود و خود را محروم و نفوس را
سختش و مسوم نمود البته بر مغرور اراده فساد و تفریق نماید صراحت نمیکوید که غرض دارم لابد بوسانلی

چند و همانند چون زرمغشوش تثبث نماید و سبب تعزین جمع اصل بهاء گردد مفصود اینست که ایامی امرآ
 باید بیدار باشند بعضی نیکه نفسی بنای اعتراض و مخالفت با ولی امر است گذشت فوراً آن شخص را تفریح
 از جمع اصل بهاء نمایند و ابد بهائانای از او قبول نمایند چه بسیار که باطل محض بصورت خیر در آید تا العالی شایسته
 کند ای اجبای الهی باید ولی امر است در زمان حیات خویش من موبتعد و رانصین نماید تا بعد از صعودش
 اختلاف حاصل نگردد و شخص معین باید منظر تقدیس و تزئین و تقوای الهی و علم و فضل و کمال باشد لکن اگر
 ولد بگردی امر است منظر اول که سزا به نباشد یعنی از عنصر روحانی او نه و شرف آعراق با حسن اخلاق جمع
 نیست باید غصن دیگر انتخاب نماید و ایامی امر است از نفس جمعیت خویش نه نفر انتخاب نمایند و همیشه
 بخدمات همه ولی امر است مشغول باشند و انتخاب این نه نفر یا با اتفاق جمع ایامی و یا با اکثریت آراء
 تحقق یابد و این نه نفر یا با اتفاق یا با اکثریت آراء باید نفس منتخب را که ولی امر است تعیین بعد از خود
 نماید تصدیق نمایند و این تصدیق باید بنوعی واقع گردد که مصدق و غیر مصدق معلوم نشود
 ای بداران ایامی امر است را باید ولی امر است تسمیه و تعیین کند جمیع باید در ظل او باشند و در تحت حکم او
 اگر نفسی از ایامی و غیر ایامی تفرود و انشقاق خواست **عَلَيْهِ غَضَبُ اللَّهِ وَقَلْبُهُ زَبْرَابِيبٌ**

تفریق دین اندر کرد و وظیفه آبادی امراته نشر نفحات الله و تربیت نفوس و تعلیم علوم و تحسین اخلاق
عموم و تقدیس و تزیین و جمع شئونست از اطوار و احوال و کردار و گفتار باید تقوای الهی ظاهر و آشکار
باشد و این مجمع آبادی در تحت اداره ولی امراته است که باید آنرا از انبانی و کوشش و جود
نشر نفحات الله و هدایت من علی الارض بکار و زیر بنور هدایت جمیع عوالم روشن گردود و دقیقه
در این امر مفروض بر کل نفوس فخور جاگزین تا عالم وجود جنتی اهی گردد و روی زمین بشت برین
شود و نزاع و جدال امم و ملل و شعوب و قبایل و دول از میان بر خیزد کل من علی الارض
ملت واحد و جنس واحد و وطن واحد گردد و اگر اختلافی حاصل شود محکمه عمومی که شامل اعضاء
از جمیع دول و ملل است فصل دعوی کند و حکم فاطح نماید ای اجبای الهی در این دور معتقد
نزاع و جدال ممنوع و بر متعدی محروم باید با جمیع طوائف و قبائل چه آشنا و چه بیگانه نهایت
محبت و راستی و درستی کرد و هر بانی از روی قلب نمود بلکه رعایت و محبت را بجد رساند که بیگانه
خود را آشنایند و دشمن خود را دوست شمرد یعنی ابد تفاوت معانی گان نکند زیرا اطلاق
امر بت الهی و تقیید از خواص اسکانی لهذا باید فضائل و کمالات از حقیقت بر انسانی ظاهر شود

در توش شمول بر عموم باید مثل انوار آفتاب عالم است و باران رحمت پروردگار مبدول بر

عالمیان نسیم جان بخش بر ذریع روح را پرورش دهد و مانند آبی جمیع کائنات حی را نصیب شود همچنین

عواطف و الطاف بندگان حق باید بنحو اطلاق شامل جمیع بشر گردد در این مقام ابدان تقیید و تخصیص جائز

نه پس ای باران مهربان با جمیع مل و ملوائف و ادیان بکمال راستی و درستی و وفا پرستی و مهرت

و خیر خواهی و دوستی معاود نماید تا جهان هستی سرست جام فیض بهائی گردد و نادانی و دشمنی و بغض

از کین از روی زمین زایل شود غمگنی از جمیع شعوب و قبائل با نواری کانی مبدل گردد اگر خواهی

و مل سائر جهان کند شاد و فغان نماید ظلم کند عدل بنماید اجتناب کند اجتناب کنی دشمنی بنماید

دشمنی بفرماید زبرد هند شهید بخشد زخم برزند مردم نهد **هَذَا صِفَةُ الْمُخْلِصِينَ وَبِئْسَ**

لِلْمُضَادِّ قَيْنَ امْتِثَابِ عَدْلِ الَّذِي جَعَلَهُ اللهُ مُصَدِّرَ كُلِّ خَيْرٍ وَمَصُونًا مِنْ كُلِّ

عَظْمٍ باید با تمام عمومی یعنی نفوس مؤمنه تشکیل شود و اعضا باید منظر تقوای الهی و مطالع علم

و دران کانی و ثابت بر دین الهی و خیر خواه جمیع نوع انسانی باشند و مقصد بیت عدل عمومی است

یعنی در جمیع بلاد بیت عدل خصوصی تشکیل شود و آن بیوت عدل بیت عدل عمومی است

باید

این مجمع مرجع کل امورات است و مؤسس قوانین و احکام یکدیگر در خصوص آنی موجودند و جمیع مسائل مشککه
در این مجلس حل گردد و ولی امر الله رئیس مقدس این مجلس و عضو اعظم ممتاز لا ینزل و اگر در اجتماعاً
بالذات حاضر نشود نائب و وکیل تعیین فراید و اگر چنانچه عضوی از اعضا، گناهی ارتکاب نماید که در حق
عموم ضرری حاصل شود ولی امر الله صلاحیت اخراج او دارد بعد از شخص دیگر ارتکاب نماید این بیت عدل
مصدر تشریح است و حکومت قوه تنقید تشریح باید مؤید تنقید گردد و تنقید باید ظهیر و معین تشریح شود
تا از ارتباط و التیام این دو قوت بنیان عدل و انصاف متین و زرین گردد و اقالیم جنه انعم و بهشت
برین شور رتب و رفیق اجابانک علی الثبوت علی دینک و السلوک فی سبیلک و
الاستقامه علی امرک و آیدهم علی مقاومه النفس و الهوی و اتباع نور الهدی
انک انت المقنن العزیز القیوم و انت الکریم الرحیم العزیز الوهاب
ای بابران عبد البهاء محض الطاف بی پایان حضرت بزرگان بتعین حقوق الله بر عباد خویش منت
گذاشت و الاحق و بندگانش مستغنی از کائنات بوده و الله غنی عن العالمین اما مفروضی
حقوق سبب ثبوت در سوخ نفوس و برکت در جمیع شئون گردد و حقوق الله راجع بولی امر الله است

تا در شرفیات الله و ارتقا کلامه و اعمال خیریه و منافع عمومی صرف گردد

ای احبای انبی باید سر بر سلطنت بر تاجدار عادل را خاضع گردید و ستم طوکافی بر شهریار کامل را

خامش شوید باید شایان در نهایت صداقت و امانت خدمت نمائید و مطیع و خیرخواه باشید

در امور سیاسی بدون اذن و اجازه از ایشان مداخله ننمائید زیرا خجاست با پادشاه عادل خجاست

بأخداست هَذِهِ نَيْصِحَةٌ مِنِّي وَفَرَضٌ عَلَيْكُمْ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ فَطُوبَىٰ لِلْعَامِلِينَ ع ع

این سوره مدنی در زیر زمین محفوظ بود در طوبت در آن تاثیر نموده چون بیرون آورده شد ملاحظه کردید

که طوبت بعضی مواقع آنرا تاثیر نموده و چون بقصد مبارکه در آن انقلاب بود و در قبال خود گذشته شد

ع ع

هو الله

رَبِّ وَرَجَائِي وَمُعِيشِي وَمُنَابِي وَمَجِيرِي وَمُعِينِي وَمَلَاذِي تَوَانِي غَوْرِي قَائِي بِحَارِ

الْمَصَائِبِ الْقَاضِيَةِ لِلظُّهُورِ وَالرَّزَايَا الْمُضِيقَةَ لِلصُّدُورِ وَالْبَلَايَا الْمُشْتَبَةَ

لِلشَّمْلِ وَاللِّحْنِ وَالْأَلَامِ الْمُفْرَقَةَ لِلجَمْعِ وَأَحَاطَتِي الشَّدَائِدِ مِنْ جَمِيعِ الْجِهَاتِ

وَأَحَدَتِي مِنَ الْخَاطِرِ مِنْ كُلِّ الْأَطْرَافِ خَائِضًا فِي غِمَارِ الطَّامَةِ الْكَبْرَىٰ وَاقِعًا

فِي بَيْتٍ لَا قَرَارَ لَهَا مِثْلُ هَذَا مِنْ الْأَعْدَاءِ وَمُعْتَرِقًا فِي بَيْرَانَ الْبَغْضَاءِ مِنْ ذَوِي

الْقُرْبَى الَّذِينَ أَخَذَتْ مِنْهُمْ الْعَهْدَ الْوَثِيقَ وَالْمِيثَاقَ الْغَلِيظَ أَنْ يَتَوَجَّهُوا بِالْقَلْبِ

إِلَى هَذَا الْمَظْلُومِ وَيَدْفَعُوا عَنِّي كُلَّ جَهْلٍ وَظُلْمٍ وَيُجْعُوا مَا اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ

إِلَى هَذَا الْفَرِيدِ الْوَحِيدِ حَتَّى يَظْهَرُ لَهُمُ الْقَوَابُ وَيَنْدَفِعَ الشُّبُهَاتُ وَتَنْتَبِرَ

الْآيَاتُ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنَّهُمْ يَا إِلَهِي تَرَاهُمْ بِعَيْنِكَ الَّتِي لَا تَنَامُ نَقَضُوا الْمِيثَاقَ وَنَكَصُوا

عَلَى الْأَعْقَابِ وَنَكَصُوا الْعَهْدَ بِكُلِّ بَغْضٍ وَشِقَاقٍ وَقَامُوا عَلَى النِّفَاقِ وَاشْتَدَّ

بِذَلِكَ الشَّاكُ بِالسَّاقِ وَقَامُوا عَلَى قَصَمِ ظَهْرِي وَكَسْرِ أَرْبِي بِظُلْمِ الْإِبْطَاقِ وَنَثْرِ

أَوْرَاقِ الشُّبُهَاتِ وَافْتِرَاقِ عَلَيَّ بِكُلِّ كِذْبٍ وَعَيْتَافٍ وَلَمْ يَكْفُوا بِذَلِكَ بَلْ

زَعَمُوا مُرْتَجَسًا يَا إِلَهِي بِتَعْرِيفِ الْكِتَابِ وَتَبْدِيلِ فَصْلِ الْخِطَابِ وَتَبَعِيضِ

أَثَارِ قَلَمِكَ الْأَعْلَى وَتَلْصِيقِ مَا كَتَبْتَهُ بِحَقِّ أَوَّلِ ظَالِمٍ ظَلَمَكَ وَأَنْكَرَكَ وَكَمَرَكَ

بِأَيَاتِكَ الْكُبْرَى بِمَا أَنْزَلْتَهُ بِحَقِّ عَبْدِكَ الْمَظْلُومِ فِي الْأَفَانِ حَتَّى بَخَدَعَ

النَّاسَ وَيُوسِسَ فِي صُدُورِ أَهْلِ الْإِخْلَامِ كَمَا اقْتَرَأَ وَعْتَرَفَ بِهِ زَعِيمُهُمْ

الثَّابِي بِعَطِيهِ وَخَتْمِهِ وَنَشْرَمِي الْأَنَارِ فَهَلْ بَا إِلَهِي فَلَمْ أَعْظَمُ مِنْ هَذَا وَلَمْ
 يَكْفُوا بِذَلِكَ بَلْ سَعَوْا بِكُلِّ فِسَادٍ وَعِجْنَادٍ وَكَيْدٍ وَبُهْتَانٍ وَافْتِرَاءٍ وَأَزْدٍ
 عِنْدَ الْحُكُومَةِ بِهَذَا الْقَطْرِ وَسَائِرِ الْبِهَامِ وَنَسَبُوا إِلَى الْفِسَادِ وَمَلَأُوا
 الْأَذَانَ بِمَا يَشْمِزُ مِنْهُ الْأَسْمَاعُ فَخَسِيَّتِ الْحُكُومَةُ وَخَافَ السُّلْطَانُ وَقَوْمَ
 الْأَعْيَانِ فَضَاكَتِ الصُّدُورُ وَتَشَوَّشَتِ الْأُمُورُ وَأَضْطَرَبَتِ النَّفُوسُ وَ
 اضْطَرَمَّتْ نِيرَانُ الْحَسْرَةِ وَالْأَحْزَانِ فِي الْقُلُوبِ وَتَزَلَّزَلَتْ وَتَفَرَّقَتْ
 أَرْكَانُ الْأَوْرَاقِ الْمُقَدَّسَةِ وَسَالَتْ أَعْيُنُهُنَّ بِالْعِبْرَاتِ وَصَعَدَتْ مِنْ
 قُلُوبِهِنَّ الزَّفَرَاتُ وَأَحْتَرَقَتْ أَحْشَانُنَّ بِنَارِ الْحَسْرَاتِ حُزْنَ أَعْلَى عَبْدِكَ
 الْمَظْلُومِ بِأَيْدِي هَؤُلَاءِ الْأَقْرِبَاءِ الْأَعْدَاءِ تَرَى يَا إِلَهِي سَبْكَ عَلَى كُلِّ الْأَشْيَاءِ
 وَبَفْرَحِ بِلَابِي ذُو الْقُرْبَى فَوَعِزَّتِكَ يَا إِلَهِي بَعْضُ الْأَعْدَاءِ دَنُوعًا عَلَى ضُرِّي
 وَبِلَابِي وَبَكَوْا بَعْضُ الْحُسَادِ عَلَى كُرْبَتِي وَغُرْبَتِي وَابْتِلَابِي لِأَنَّهُمْ لَمْ يَرَوْا مِنِّي
 إِلَّا كَلَّ مَوَدَّةً وَاعْتِنَاءً وَلَمْ يَبْشَاهِدُوا مِنِّي عَبْدِكَ إِلَّا الرَّافَةَ وَالْوَلَاءَ فَلَمَّا

رَأَوْنِي خَائِضًا فِي عُبَابِ الْمَصَائِبِ وَالْبَلَاءِ وَهَدَانًا لِيَهَامِ الْقَضَاءِ رَقُولِي
 وَتَدَمَعَتْ أَعْيُنُهُمْ بِالْبُكَاءِ وَقَالُوا انْشَهِدْ بِاللَّهِ يَا تَنَا مَا رَأَيْنَا مِنْهُ إِلَّا وِفَاءً وَ
 عَطَاءً وَالرَّافَةَ الْكَبْرَىٰ وَلَكِنَّ الثَّاقِضِينَ الثَّاعِقِينَ زَادُوا فِي الْبَغْضَاءِ وَ
 اسْتَبْشَرُوا وَيُوقِعُنِي فِي الْمِحْنَةِ الْعَظْمَىٰ وَشَمَّرُوا عَنِ الشَّاقِ وَامْتَرُوا طَرْبًا
 مِنْ حُصُولِ حَوَادِثٍ مَحْزَنَةٍ لِلْقُلُوبِ وَالْأَرْوَاحِ رَبِّ إِنِّي أَدْعُوكَ بِسَائِرِ
 وَجْهَاتِي أَنْ لَا تَقُولَ لِي خِدْمٌ يُظْلِمُهُمْ وَأَعْتِسَافُهُمْ وَتِفَافُهُمْ وَشِقَافُهُمْ لِأَنَّهُمْ جُهْلَاءُ
 بِلَهَاءِ سَفَهَاءٍ لَا يَفْرُقُونَ بَيْنَ الْخَيْرِ وَالشَّرِّ وَلَا يَمَيِّزُونَ الْعَدْلَ وَالْإِنصَافَ
 عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْإِعْتِسَافِ يَتَّبِعُونَ شَهْوَاتِ أَنْفُسِهِمْ وَيَقْتَدُونَ بِاتِّفَاقِهِمْ
 وَأَجْهَلُهُمْ رَبِّ أَرْحَمُهُمْ وَأَحْفَظُهُمْ مِنَ الْبَلَاءِ هَذَا الْإِنشَاءُ وَاجْعَلْ جَمِيعَ
 الْهَمِّ وَالْأَلَامِ لِعَبْدِكَ الْوَاقِعِ فِيهِذِهِ الْبَيْتِ الظَّلْمَاءِ وَخَصِّصْنِي بِكُلِّ بَلَاءٍ
 وَاجْعَلْنِي فِدَاءً لِرَجْمِيعِ الْأَجْيَاءِ فِدَتَهُمْ بِرُوحِي وَذَاتِي وَنَفْسِي وَكَيْنُونَتِي وَهُوْنِي
 وَحَقِيقَتِي يَا رَبِّي الْأَعْلَىٰ إِلَهِي إِلَهِي إِنِّي أَكْتُبُ بِوَجْهِكَ عَلَىٰ تَرَابِ الدُّنْيَا وَالْآلِ
 نَكِيًّا

وَادْعُوكَ بِكُلِّ تَضَرُّعٍ وَأَبْتِهَالٍ إِنَّ تَعْفِيرَ كُلِّ مَنْ آذَانِي وَتَعْفُوَ عَنِّ كُلِّ مَنْ
 آذَانِي بِسُوءٍ وَأَهَانِي وَتَبْدِيلَ سَيِّئَاتِي كُلِّ مَنْ ظَلَمَنِي بِالْحَسَنَاتِ وَتَرْزُقُمُ
 مِنِ الْخَبْرَاتِ وَتُقَدِّرْ لَهُمْ كُلَّ الْمَبْرَاتِ وَتُقَدِّمُ مِنَ الْحَسْرَاتِ وَتُقَدِّرْ لَهُمْ
 كُلَّ دَاعِيَةٍ وَرَحَاءٍ وَتُخَيِّرْهُمْ بِالْعَطَاءِ وَالسَّرَاءِ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ
 الْقَيُّومُ

ای باران عزیز الان من در خطری عظیم و ابد ساعتی از حیات مفقود و ناچار به تضرع بر این ورقه

پرداختم حفظاً لامر الله و صیانة لديني و حفظاً لكلمته و صوتاً لنعاليه

این نفس مظلوم قسم بحال قدم بانقسی ملالی نداشت و ندارم و کدوری در دل نگرفتم و کلمه جز ذکر خیر نخواهم

و لکن تکلیف شدید دارم و ناچار و مجبورم که حفظ و صون و وقایه امر الله نمایم لهذا در نهایت تحسرو

اسف و مصیبت مینمایم که امر الله را محافظه نمانید و شریعت الله را احیانت کنید و از اختلاف نهایت استیما

بفرمائید اساس عقاب اهل با ارواحی لهم الفداء حضرت رب اعلی مظهر وحدانیت و فردانیت الهیه

و بشر حال قدم حضرت جمال امی روحی لاحبابه الثابین فداء مظهر کفایت الهیه و مطلع حقیقت مقدسه بانیه

وَمَادُونَ كُلُّ عِبَادَ لَهُ وَكُلُّ بَأْمِرٍ يَعْمَلُونَ مَجْمَعُ كُلِّ كِتَابٍ اَللّٰهُسْ وَهَرَسْتَدُغِرْمُصَوِّ

راجع بیت عدل عمومی و بیت عدل آنچه بالاتفاق و با اکثریت آراء تحقق باید همان حق و مراد آنست

مَنْ تَجَاوَزَعَنَّهُ فَهُوَ يَمَنُّ أَحَبَّ اَلِثِقَاقِ وَ اَظْهَرَ اَلِثِقَاقِ وَ اَعْرَضَ عَن رِبِّ اَلْمِيثَاقِ

ولی مراد بیت العدل عمومی است که از طرف جمیع بلاد انتخاب شود یعنی شرق و غرب اجبا که موجودند بقا

انتخاب مصطله در بلاد غرب نظیر انگلیس اعضای انتخاب نمایند و آن اعضاء در محلی اجتماع کنند و در آنچه

اختلاف واقع یا مسائل مبهمه و یا مسائل غیر مخصوصه مذاکره نمایند و هر چه تقریر باید همان آنست نفس

و چون بیت عدل و اضع قوانین غیر مخصوصه از معاملات است تا نسخ آن مسائل نیز تواند بود یعنی

بیت عدل الیوم در مسندنی قانونی نهد و معمول گردد ولی بعد از صد سال حال عمومی تغییر کلی حاصل

نماید اختلاف از زمان حصول یا بیت عدل ثانی تواند آمدند قانونیه را تبدیل بحسب اقتضای زمان

نماید زیرا انصر صریح الهی نیست و اضع بیت عدل تا نسخ نیز بیت عدل باری از اساس اعظم امر است

اجتناب و ابتعاد از ناقصین است زیرا یکی امر الله را محو و شریعت الله را تسخیر و جمیع زحمات را در

خواهند داد ای یاران باید رحم بر حضرت اعلی و وفا بحال مبارک نمود و جمیع فوئی کوشید که

جمیع این بلا یا و محن و مصداق و خونمای پاک مظهر که در سبیل الهی مسفوک شده هدر نرود و شایسته
 که مرکز نقض میرزا محمد علی و اعوانش چه کردند بکت کار این شخص تحریف کتابت که الحمد لله کل
 میدانید و ثبوت و واضح و بشهادت برادرش میرزا بدیع الله که بخط و مهرش موجود و مطبوع ثبوت است
 و این بکت سینه از سیئات اوست دیگر آبا اعرافی مسلم از این احراف منصوص تصور شود لا والله
 و سیئات او در وقت مخصوص مرقوم نشاء الله ملاحظه خواهد نمود باری این شخص بنص الهی پادنی
 احراف ساقط است تا چه رسد به دم بیان و نقض عهد و پیمان و تحریف کتاب الغای شبهات و
 افترای بر عبد البهاء و ادعای ما انزل الله بهما من سلطان و الغای فساد سعی در سنگ
 دم عبد البهاء و تفصیل دیگر که کل مطلعید دیگر معلوم است که این شخص اگر رخصتی در امر نماید بکلی
 امر الله را محو و نابود نماید زنها از تقرب باین شخص که از تقرب بنا بر تراز است سبحان الله میرزا
 بدیع الله بعد از آنکه بخط خویش نقض این شخص را اعلان نمود و تحریف کتاب او را اعلان کرد چون
 ایمان و پیمان و متابعت عهد و میثاق را موافق اجرای هوای نفسانی خویش نیافت پشیمان شد
 و انهارند است کرد و در سرخواست که او را بنی مطبوع خویش را جمع نماید و با مرکز نقض سرخواست

هُوَ اللَّهُ الشَّاهِدُ الْكَافِي

رَبِّ وَتَحْبُوبِي وَمَقْصُودِي إِنَّكَ لَعَلِمٌ وَتَرَى مَا وَرَدَ عَلَى عَبْدِكَ الْمُنْذَلِيلِ
 بِبَابِ أَحَدِيَّتِكَ وَمَا جَنَى عَلَيَّ أَهْلُ الْجَفَاءِ التَّاقِضُونَ لِيَشَارِقُوا قُدْرَتِيكَ
 التَّالِكُونَ لِعَهْدِ حَضْرَتِ رَحْمَتِيكَ إِنَّهُ مَا مِنْ يَوْمٍ إِلَّا رَمَوْنِي بِسِهَامِ الْغَضَا
 وَمَا مِنْ لَيْلٍ إِلَّا وَبِتَوَابِثٍ وَرُونَ فِي ضَرْبِي فِي السِّرِّ وَالْخَفَاءِ وَمَا مِنْ سَبَّاحٍ
 إِلَّا أَرْتَكِبُوا مَا نَاحَ بِهِ الْمَلَأُ الْأَعْلَى وَمَا مِنْ مَسَاءٍ إِلَّا أَنْ سَلَّوْا عَلَيَّ سَيْفَ
 الْأَعْتِسَافِ وَرَشَقُونِي بِنِصَالِ الْأَفْرَازِ عِنْدَ الْأَشْقِيَاءِ مَعَ ذَلِكَ صَبَرَ
 عَبْدُكَ الْمُنْذَلِيلُ إِلَيْكَ وَاحْتَمَلَ مِنْهُمْ كُلَّ بَلَاءٍ وَأَذَى مَعَ قُدْرَتِهِ عَلَى
 إِزْهَاقِ كَلِمَتِهِمْ وَإِحْمَادِ جَمْرَتِهِمْ وَإِطْفَاءِ نِيرَانِ طُغْيَانِهِمْ بِقُوَّتِكَ وَقُدْرَتِكَ
 وَتَرَى يَا إِلَهِي لَمْ يَزِدْهُمْ صَبْرِي وَتَحَمُّلِي وَصَمْتِي إِلَّا غُلْمًا وَعُتُوًّا وَسِكْبًا
 فَوِعْزَتِكَ يَا مَحْبُوبِي طَفَّوْا وَبَغَوْا حَتَّى لَمْ يَدْعُونِي أَنَا مُتَّبِعِ الْفُؤَادِ سَائِرِ
 الْجَائِشِ حَتَّى أَقُومَ عَلَى إِعْلَاءِ كَلِمَتِكَ كَمَا يَنْبَغِي بَيْنَ الْوَرَى وَلَخَلِيمِ عَنَبَةٍ

قَدِيكَ يَنْقَابِ طَلِيحٍ يَسُرُّ وِوَرَاهِلِ مَلَكُوتِ الْاِبْهِي رَبِّ قَدْ سَطَفَحَ عَلَيَّ كَا
 الْبَلَاءِ وَاشْتَدَّتْ اللَّطَمَاتُ عَلَيَّ مِنْ جَمِيعِ الْجِهَاتِ وَتَنَابَعَتْ يِهَامُ
 التَّوْزِيَةِ وَقَوَالَتُ اَيْتَةَ الْمُصِيبَةِ فَجَزَّتْ مِنْ الشَّدَائِدِ وَوَهَتْ مِنْ التُّوْ
 مِنْ هُجُومِ الشَّارِدِ وَالْوَارِدِ مِنَ الْاَعْدَاءِ وَاَنَا فَرِيدٌ وَوَحِيدٌ فِي هَذِهِ الْوَارِدِ
 رَبِّ اَرْحَمْنِي وَاَرْفَعْنِي اِلَيْكَ وَاَسْقِنِي كَاسَ الْفِدَاءِ فَقَدْ ضَاقَتْ عَلَيَّ
 الْاَرْضُ بِرَحْمَتِكَ اَنْتَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ وَاَنْتَ اَنْتَ الْفَضَالُ الْكَرِيمُ ع

ای دوستان حقیقی صمیمی با دوغای این مظلوم در نزد کل معلوم و مشهور است که این مظلوم همچون بعد از
 صعود نیز آفاق با نهایت احتراق از فراق در چه مصائب و بلائی از دست ناقصین میثاق افتاد جمیع
 اعدای حق در کل نقاط عالم افول شمس حقیقت را غنیمت شمرند و دفعه بکمال قوت هجوم کردند در چنین
 حالتی و مصیبتی ناقصان بهتای اصناف بر اذیت و بغض اقام نمودند و در هر دم صد هزار
 جفا روا داشتند و بغض عظیم و بدم بیان بیان قیام نمودند و این مظلوم همچون بکمال هستی
 و کتمان میرواخت که شاید مذمت نماید پشیمان کردند ولی صبر و تحمل این جفا سبب از دیار جنت

و جسارتِ اهلِ طغیان گشت تا آنکه بجز خویش او را قی شهبات مرقوم نمودند و در جمیع آفاق مطبوعاً
 انتشار دادند و گمان کردند که اینگونه هذیان سبب انقراضِ عهد و پیمان گردد این بود که اجابای الهی در
 کمال ثبوت و وثوق بعوث شدند و بقوتی کلونی و قدرتی جبروتی و تائیدی آسمانی و توفیقی مهدانی و
 موعبتی ربانی مقاومت اعدای بیایق نمودند و رسال شهبات و ادراقی ناز به را بر اهلین قاطعه دادند
 واضح و نفوس التیبه قریب به قنار رساله جواب دادند **فَرَجَحَ كَيْدُ مَرَكْرِ النَّقْضِ إِلَى عَجْرَةِ وَبَاءَ**
يَغْضَبُ مِنَ اللَّهِ وَخُزِيَتْ عَلَيْهِ الذِّلَّةُ وَالْهَوَانُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامِ قَبَاً وَحَقَاً وَفَاً
لِقَوْمٍ سُوءِ الْخَيْرِينَ و چون خائب و خاسر از اجابای الهی گشتند و علم بیایق را در جمیع آفاق
 افراخته دیدند و قوت پیمان حضرت رحمن را مشاهده نمودند نارحده چنان غلبان نمود که بیان نتوان
 و بکمال همت و قوت و بغض و عداوت ربه دیگر گرفته و سبیل دیگر میبویند و رانی دیگر زدند و فکر آن
 افتادند که نائره فساد در نزد حکومت افروزند و این مظلوم همچون را میفید و معاند دولت و مبغض
 و معاند سر بر سلطنت قلم دهند که شاید عبد البها معدوم و مقتول گردد و میدانی از برای دشمنان
 پیمان بدست آید جولانی نایبند و سمندی بدوانند و جمیع را بخسرا ن اندازند و بنیان لهرانه را بکلی از

بنیاد برانداخته زیرا روش و سلوک این عریب کذب بعضی و بعضی که تیشه بر شجره مبارک است در اندک ایامی
 امراته و کلمه الله و خویش را اگر فرصت یابند محو و نابود کنند لهذا باید اجبای الهی بکلی از آنان اجتناب
 و احتراز نمایند و مساوس و مساوس ایشان را مقاومت کنند و شریعت الله و دین الله را محافظت نمایند
 و جمع یاران بیشتر نعمات الله پرورند و تبلیغ کوششند اگر نفسی یا محفل از محافل مانع نشر انوار ایقان گردد
 اجبای آنان را نصیحت کنند که اعظم موهبت الهیه تبلیغ است و سب تأیید و اول تکلیف است چگونه
 از این موهبت بازمانیم تا جان و مال و راحت و آسایش خویش را فدای جمال الهی نمائیم و تبلیغ امراته
 کنیم ولی بکلمت مذکوره در کتاب نه پرده دری و علیکم البهائم الالهی

ای یاران با وفای عبد البهائم باید فرع دو شجره مبارک و ثمره دو سدره رحمانیه شوقی افندی را نهایت
 مواظبت نمائید که غبار کدر و عزنی بر خاطر نورانیست ننشیند و در برابر ذرفح و سرور و محاسنیش زیاده نگردد
 تا شجره بارور شود زیرا اوست ولی امراته بعد از عبد البهائم و جمیع اقنان و ابادی و اجبای الهی باید
 اطاعت او نمایند و نوجب بار کنند من عصا امره فقد عصا الله و من اعرض عنه اعرض
 عن الله و من انکره فقد انکر الحق این کلمات را بسیار و کسی تاویل نماید و مانند بعد از صعود

ہر ناقص تا کسی بیانی کند و علم مخالفت برافرازد و خود رائی کند و باب اجتهاد باز نماید نفس را حق را کہ

و اعتقاد مخصوص نہ باید کل اقتباس از مرکز امر و بیت عدل نمایند و ما عدا اہما کل مخالفین فی

ضلالِ مُبِينٍ وَعَلَيْكُمْ الْبَهَاءُ الْأَبْنَى

عَبْدُ الْبَهَاءِ عَبَّاسٌ

مطلب سوم

شرح صعود مبارک

امده اند لیدی بلا مفید ستاره خانم او قانیکه در ارض اقدس مشرف بود رساله نسبتاً مفصّلی بجان انگلیسی در تفصیل ایام اخیر حضرت عبدالبهاء و شرح صعود مبارک در دخل لحاظ عنایت حضرت ولی امر آمل سلطانہ نگاشت رساله مزبورہ مورد عنایت و قبول هیکل مبارک واقع و در لوح امنع مورخ پانزدهم شباط سنہ ۱۹۲۲ میلادی از قلم مبارک در بارہ رساله مزبورہ بیانات مبارک نازل و اشارہ فرمودہ اند در این مقام شرح صعود مبارک حضرت عبدالبهاء جل شانہ از رساله اشار ابہاء کہ در لوح مبارک سابق الذکر بدان اشارہ فرمودہ اند نقل میشود .

«شرح صعود مبارک حضرت عبدالبهاء»

اجای عزیز واضح است که یاران عزیز عهد بهما در هر نقطه دنیا چشم برافند که از وقایع ساعات اخیر حیات
بیشیل حیرت انگیز نولایشان مطلع شوند از این دست که شرح ذیل نگاشته میشود

علافت مشوم که مولای عظیم مبدانست که در چهره روز و ساعتی مدت نبوتش در جهان نرابی منقنی
گشته بگوش رجوع و صحوه بفراید ولی احتیاط میفرمود که اهل بیت مبارکش از این قضیه حزن انگیز
مطلع نشوند با آن حب عظیمی که برای عزیزانش داشت چنان میمود که ابصار آنها را محجب فرموده تا آنکه
با حیت خوابهای شخص معلوم و بعضی علامات که وقوع این حادثه عظمی را پیشگویی میبود پی ببرند
این سئد را امروز درک میکنیم که بالنسبه با آنها اراده مبارک چنین تعلق گرفته بود تا وقت آنها بجای خود
باقی انده در مقابل وقوع این قضای بمرم تا ب معادمت آورند و قبل از وقوع الم و حسرت نوری که
از استقار این حادثه شبان میآید آنها را پزمرده و بیجان نماید از علامت و آثار بسیاری که دلیل بر بزرگی
ساعت اخیر بود و پس از وقوع درهه او آثار بزرگ (مولای عظیم) در عالم بشمار خواهد رفت و خواب
ذیل است

قریب بهشت هفته قبل از صحوه حضرت محلی الوری! اهل بیت مبارک این حکایت را فرمودند

دیدم که در محراب جامع عظیمی رو بقبه در محل شخص امام ایستاده ام در این اثنا گفت شدم که عده کثیری از ناس دست راسته داخل مسجد میشوند و آنها بر عدد نفوس میافزود تا آنکه جم غفیری شدند و همه در عقب من صف بستند همانطور که ایستاده بودم با صدای رسا صدای اذان را بلند نمودم بغتة تبکلم رسید که از مسجد خارج شوم در خارج متذکر شدم که چرا قبل از انجام نماز بیرون آمدم ولی بخود میگفتم همین نماند چون من ندای اذان را بلند نموده ام این جم غفیر بخودی خودشان نماز خواهند نمود وقتی که حضرت مولی الوری صعود فرمودند اهل بیت در این خواب تفکر نموده چنین تعبیر نمودند که حضرت جم غفیری را از قبائل مختلفه مذاهب مختلفه نژادهای مختلفه و دول و ملل مختلفه با تمام وصلح و محبت و اخوت بین المللی دعوت فرمود و پس از اعلان این دعوت بسوی رب خونی که با مراد این پیام آسمانی و ندای عظیم را بلند نموده بود رحمت فرمود همین جم غفیر مرکب از قبایل مذاهب و اجناس و طوائف و ملل با مر عظیمی که حضرت عبدالبهاء آنها را دعوت فرموده دادست خوا داد و تکلا در احوال آن کوشش خواهند نمود چند هفته قبل از وقوع خواب مذکور حضرت مولی الوری از اطلاق خلوتی که اخیراً در باغچه در آن توقف میفرمودند تشریف فرما شده فرمودند خواب دیدم که

جمال مبارک تشریف آوردند و فرمودند که این اطلاق را خراب کن اصل بیت مبارک چون ایل نبود که خورش
در شب تها و اطلاق دور دستی استراحت فرایند و ایل بودند که در بیت مبارک استراحت نمایند آنها را نمودند
قرابن همین طور است چنین مکان میکنیم تعبیر خواب این باشد که آن اطلاق را درها نموده در بیت نزل
اجلال فرایند پس از استماع این عرایض نسبی فرمودند و از آن چنان بر میآید که مقبول واقع نشد بعد
معلوم شد که مقصود از اطلاق عیقل مبارکش بود یکجا و قبل از موعده که رسیدن آن رفت یک از دوستان
عثمانی که در بیت مبارک همان بود فکرانی شعر بر فوت یعنی برادرش دریافت نمود حضرت عبدالبهاء
در ضمن اینکه اورا تسلیم میدادند به بخوشی با و فرمودند محزون مباش زیرا که او از این فضا بقضای
عالمی مفر گرفت منم عنقریب تغییر مکان میدهم زیرا که ایام من محدود است در همان هفته لوحی
بامریک نازل شد که متضمن این مناجات است

یا بهاء الاهی از جهان و جهانیان گذشته و از یونانیان و لشکسته گشتم و از زده شده ام و

در نفس این جهان چون مرغ بر آسان بال و پر میزنم و بر روز آرزوی پرواز ملکوت میکنم

یا بهاء الاهی مرا جام فنا بنوشان و نجات بخش و از این بلا یا و محن و صدمات و مشقت آزاد کن

تونی معین و نصیر و ظهیر و دستگیر

صبح جمعه اخیر توقف مبارک در این جهان (۲۵ نوامبر ۱۹۲۲) بصبایای مبارک فرمودند عروسی

خسر و امروز باید بشود اگر شامشغولید خودم تبتی لازم را خواهم دید زیرا باید امروز واقع شود خسر و یکی

از خدام با وفای بیت مبارک است

حضرت مولی الوری برای صلوة ظهر جمعه جامع تشریف بردند در عین خروج فقرای برای دریافت بخشش

مقرر کرد که هر جمعه بر حمت میفرمودند منتظر بودند این روز بر حسب عادت با وجود کثرت تعب ایستادند

و دست مبارک بر یکت یکت سک عیانت فرمودند

بعد از صرف ناهار چند لوح بروحی افندی دیکته فرمودند و این الواح اخیر بود پس از استراحت در بانچه

قدم زدند معلوم بود که در فکر عمیقی هستند و اسمعیل آقا خادم محبوب با وفایش چنین حکایت میکند

تقریباً بیست روز قبل از صعود مولای عزیزم نزدیک بانچه بودم که صدای مبارک شنیدم یک نفر

از اجزای قدیم راصد انموده میفرمودند بیانا با هم از صفای این بانغ لذت ببریم نگاه کن که روح وفادار

ملک است چه کار انانی میکند این محل نسبت با طراوت چند سال قبل یکت تل سنگی بود و امروز با گل و ریاحین

سبز و حرم است آرزو دارم که بعد از من اجبای عزیز نمند آنچه دست امر آتی قیام کنند و بخواست خدا
 چنین خواهد شد عنقریب اشخاصی مبعوث خواهند شد و بعالم روح خواهند بخشید بعد از چند روز فرود
 خیلی خسته شده ام وقت آن رسیده که بر چیز را بگذارم و فرار کنم از شدت خشکی نمیتوانم راه بروم بعد
 فرمودند در ادعای مبارک وقتی مشغول جمع آوری اورانی که روی تخت در اطاق تحریر مبارک
 در جمعی متفرق بود بودم روی مبارک را بمن کرده فرمودند جمع آوری آنها فایده ندارد باید آنها را بگذارم
 و فرار اختیار کنم منم کار خود را کرده ام دیگر کاری نمیتوانم بکنم لهذا باید وداع کرده بروم

سه روز قبل از صعود مبارک در حالتیکه در باغچه جالس بودم مرا احضار نموده فرمودند از شدت خشکی
 ناخوش شده ام دو عدد از نارنگیها را بیاور که برای خاطر تو بخورم اطاعت کردم بعد از تناول تو جوی
 بمن نموده فرمودند اینها تمام شد هیچ از لبوهای شیرین داری عرض کردم بی فرمودند چند عدد بیاور
 مشغول چیدن بودم که وجود مبارک بیای درخت تشریف آورده فرمودند باید بدست خود بگیرم
 بعد از میل کردن نظری نموده فرمودند دیگر چه خواهش داری سپس بایک اشارت حزن انگیزی
 با دست مبارک در نهایت تأثر و تأکید از روی کمال اراده فرمودند حالات تمام شد تمام شد بمن